

ספר בסדרת אידן

גבשית ג'וניפר

סופרת רבי המכר של USA TODAY

דבני פרי

סופרת רביהמכר של ה־USA TODAY

דבני פרי

גבעת ג'וניפר

מאנגלית: טל לוי עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
גבעת ג'וניפר

Devney Perry
JUNIPER HILL

The Edens #2

Copyright © 2021 by Devney Perry LLC
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקודם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7029-96-1 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

פרק ראשון

ממפיס

ג"כ בעת ג'וניפר. גבעת ג'וניפר. "תלשתי את הפתק ממחזיק הכוסות כדי לוודא שראיתי נכון את שם הרחוב, שוב. גבעת ג'וניפר. "אין. שום. גבעת. ג'וניפר."

כף היד שלי חבטה בהגה, מכה לכל מילה שאמרתי. תסכול נטף מהנקבוביות שלי כשבחנתי נואשות את הרחוב אחר שלט כלשהו.

דרייק צרח בכיסא הבטיחות שלו, אותה צרחה יללנית ושוברת לב בפנים אדומות. איך רעש רם כל כך יוצא מאדם קטן כל כך? "אני מצטערת, בייבי. כמעט הגענו." אנחנו בטח קרובים, לא? הנסיעה האומללה הזו הייתה חייבת להסתיים.

דרייק בכה ובכה, ולא הזיזה לו ההתנצלות שלי. הוא היה רק בן שמונה שבועות, ובזמן שהנסיעה הזו הייתה קשה בשבילי, בשבילו היא ככל הנראה הייתה עינוי. "אני הורסת הכול, נכון?"

אולי הייתי צריכה לחכות ולצאת לנסיעה הזו כשהוא יהיה גדול יותר. אולי הייתי צריכה להישאר בניו יורק ולטפל בכל הבולשיט. אולי הייתי צריכה לקבל מאה החלטות שונות. אלף.

אחרי ימים ברכב, התחלתי לפקפק בכל החלטה שלי, במיוחד זו. לברוח מהעיר זו הייתה האפשרות שנראתה הטובה ביותר. אבל עכשיו...

הצרחה של דרייק אמרה אחרת.

אני מרגישה כאילו עברו עשר שנים מאז שארזתי את החיים שלי – החיים שלנו – והעמסתי אותם ברכב. פעם הייתי בחורה שגדלה באחוזה. בחורה שעמד לרשותה מטוס פרטי. ההבנה שהחפצים

הבודדים שבאמת היו שלי היו מעטים כל כך שנכנסו לתוך וולוו משפחתית הייתה... משפילה.

אבל בחרתי. והיה מאוחר מדי לחזור עכשיו. אלפי קילומטרים ובסוף הגענו לקווינס. המקום שסימן את ההתחלה החדשה שלנו. אם אוכל למצוא את גבעת ג'וניפר כמובן. האזניים שלי צלצלו. הלב שלי כאב. "ששש. בייבי. כמעט הגענו."

הוא לא הבין וגם לא הזיז לו. הוא היה רעב והיה צריך להחליף לו חיתול. תכנתי לעשות הכול כשנגיע לבית השכור שלנו, אבל זו הייתה הפעם השלישית שנסעתי בקטע הכביש הזה.

אבודה. היינו אבודים במונטנה. באנו עד לכאן והלכנו לאיבוד. אולי הלכנו לאיבוד מאז אותו הבוקר שבו יצאנו מהעיר. אולי הייתי אבודה כבר שנים.

הרמתי את הנייד וברקתי את מערכת הניווט, הבוסית החדשה שלי הזהירה אותי שהכביש הזה עדיין לא מופיע במפה, היא נתנה לי הנחיות נסיעה במקום. אולי כתבתי אותן לא נכון.

קולו הקטנטן של דרייק נסדק. הבכי פסק לשבריר שנייה כדי שהוא יוכל למלא מחדש את ריאותיו, ואז הוא המשיך ליילל. דרך המראה האחורית והמראה מעל הכיסא שלו, פניו הקטנות היו מכווצות וסמוקות ואגרופיו היו קפוצים.

"אני מצטערת," לחשתי כשדמעות טשטשו את ראייתי. הן זלגו במורד לחיי ולא הצלחתי לנגב אותן מהר מספיק.

אל תוותר.

יבבה פרצה מתוכי והצטרפה לזו של בני, ירדתי מהכביש המהיר לשוליים.

אלוהים, רציתי לוותר. כמה זמן אדם יכול להיאחז בשפיותו לפני שהוא מרפה? כמה זמן אישה יכולה להחזיק את עצמה לפני שהיא נשברת? ככל הנראה, התשובה הייתה מניו יורק עד מונטנה. היינו כנראה רק קילומטר וחצי לפני היעד הסופי שלנו והקירות החלו להתפורר.

יבבה השתלבה בשיהוק והדמעות זרמו עד שהצמיגים שלי נעצרו,

והמכוננית הייתה במצב חניה. חיבקתי את ההגה, וייחלתי שיוכל לחבק אותי חזרה.

אל תוותר.

אילו הייתי רק אני, הייתי מוותרת לפני חודשים. אבל דרייק סומך עליי שאחזיק מעמד. הוא ישרוד את זה, נכון? הוא לעולם לא יֵדע שבילינו כמה ימים אומללים במכוננית. הוא לעולם לא יֵדע שבחודשיים הראשונים בחייו, בכיתי כל לילה כמעט. הוא לעולם לא יֵדע שהיום, היום שבו התחלנו את מה שקיוויתי שיהיו חיים מאושרים, היה למעשה היום החמישי הגרוע ביותר בחייה של אימו.

אל תוותר.

עצמתי את עיני בחוזקה, ונכנעתי ליבבות במשך דקה. גיששתי בידי לאורך הדלת, ולחצתי על הכפתור כדי לפתוח את החלונות. אולי קצת אוויר צח יבריח את הסירחון של יותר מדי ימים במכוננית.

"אני מצטערת, דרייק," מלמלתי כשהמשכתי לבכות. כששנינו

בכינו. "אני מצטערת."

אימא טובה יותר הייתה כנראה יוצאת מהמכוננית. אימא טובה יותר הייתה מחזיקה את הבן שלה, מאכילה אותו ומחליפה לו. אבל אז אצטרך להכניס אותו שוב לכיסא הבטיחות שלו והוא יבכה, כמו בשעה הראשונה של הנסיעה שלנו הבוקר.

אולי יהיה לו טוב יותר עם אימא אחרת. אימא שלא תכריח אותו לנסוע לצד השני של המדינה.

הגיעה לו אימא טובה יותר. ואבא טוב יותר.

היה לנו את זה במשותף.

"גברת?"

השתנקתי, וכמעט זינקתי מהכיסא כשקולה של אישה חדר דרך הרעש.

"סליחה." השוטר, אישה יפה עם שיער שחור, הרימה את ידיה.

"אלוהים אדירים." היד שלי נצמדה לליכי בזמן שידי האחרת

הסיטה קוצת שיער מפניי. במראה האחורית, ראיתי את האורות הכחולים והאדומים המוכרים של הניידת. שיט. הדבר האחרון שאני

צריכה זה קנס.

"אני מצטערת, שוטרתי. אני יכולה להזיז את הרכב שלי."
 "זה בסדר." היא רכנה פנימה והציצה לתוך הרכב. "הכול בסדר?"
 ניגבתי במהירות את פניי. תפסיקי לכתוב. תפסיקי לכתוב. "רק
 יום גרוע. בעצם, יום ממש גרוע. אולי היום החמישי הכי גרוע בחיי.
 השישי. לא, החמישי. אנחנו נמצאים במכונית כבר כמה ימים והילד
 שלי לא מפסיק לכתוב. הוא רעב. אני רעבה. אנחנו צריכים לישון
 ולהתקלח, אבל הלכתי לאיבוד. אני מסתובבת פה כבר שלושים דקות
 ומנסה למצוא את המקום שבו אנחנו אמורים לשהות."

ועכשיו לא הפסקתי לקשקש לשוטרתי. נפלא.
 קשקושים היו משהו שעשיתי כילדה בכל פעם שהאומנת שלי
 תפסה אותי עושה משהו לא בסדר. לא אהבתי להסתבך בצרות
 והתגובה האוטומטית שלי הייתה לדבר עד שאצא מזה.
 אבא תמיד קרא לזה להמציא תירוצים. אבל לא משנה כמה פעמים
 הוא נוץ בי, הדיבורים הפכו להרגל. הרגל מגונה שאתקן מאוחר יותר
 בחיים ביום שלא יהיה אחד מעשרת הימים הגרועים בחיי.
 "לאן את נוסעת?" האישה שאלה, והסתכלה על דרייק, שהמשיך
 לייילל.

לא הזיז לו שהייתה שם שוטרתי. הוא היה עסוק מדי בלספר לה
 שאני אימא נוראית.

מיהרתי למצוא את הפתק שהפלתי, והראיתי לה אותו דרך החלון
 הפתוח. "גבעת ג'וניפר."

"גבעת ג'וניפר?" המצח שלה התכווץ, היא מצמצה וקראה את
 הפתק פעמיים.

הבטן שלי צנחה. זה היה רע? זה היה בשכונה מפוקפקת או משהו?
 כשחיפשתי מגורים להשכרה בקווינס, ההיצע היה דל. האפשרויות
 היחידות היו בתים עם שלושה או ארבעה חדרים שינה, ולא רק שלא
 הייתי צריכה את כל המרחב הזה, הם גם היו מחוץ לתקציב שלי.
 ומכיוון שזו הייתה הפעם הראשונה בחיי שהיה לי תקציב, הייתי
 נחושה לעמוד בו.

אז התקשרתי לאלואיז אידן, האישה ששכרה אותי לעבוד במלון
 שלה, ואמרתי לה שלא אוכל לעבוד לקווינס בסופו של דבר.

כשהיא הבטיחה למצוא לי דירה, חשבתי אולי שמלאך שומר דואג לי. רק שאולי דירת הסטודיו הזו על גבעת ג'וניפר הייתה באמת צריף בהרים ואהיה שכנה של סוחרי מת' ופושעים.

שיהיה. היום, אקח את הנרקומנים והרוצחים אם זה אומר לבלות עשרים וארבע שעות לא במכונת הזו.

"כן. את יודעת איפה זה?" החוויתי בידי לעבר השמשה הקדמית. "ההוראות שלי הובילו אותי ישר לפה. אבל אין שום כביש מסומן כ'גבעת ג'וניפר'. או כביש מסומן, באופן כללי."

"הכבישים באזורים הכפריים של מונטנה מסומנים רק לעיתים רחוקות. אבל אני יכולה לכוון אותך לשם."

"באמת?" קולי נשמע קטן כל כך כשעוד גל של דמעות פרץ את הסכר.

תקופה ארוכה עברה מאז שמישהו עזר לי. המחוות הקטנות בלטו כשהיו נדירות. בחודש האחרון, האנשים היחידים שהציעו לי עזרה היו התושבים בקווינססי. אלואיזו. ועכשיו הזרה היפהפייה הזו.

"בטח." היא הושיטה את ידה. "אני ווינסלו."

"ממפיס." משכתי באפי ולחצתי את ידה, מצמצתי מהר מדי כשניסיתי לעצור את הדמעות. זה היה חסר תועלת. הייתי ממש שבר הכלי שנראיתי.

"ברוכה הבאה לקווינססי, ממפיס."

נשמתי והדמעות הארורות המשיכו לזלוג. "תודה."

היא שלחה לעברי חיוך עצוב, ואז מיהרה לחזור לרכבה.

"נהיה בסדר, בייבי." היה בקולי שבריר של תקווה כששפשפתי את פניי.

דרייק המשיך לבכות כשירדנו מהכביש ונסענו אחרי ווינסלו לעבר מקבץ של עצים. ביניהם היה כביש עפר צר.

חלפתי על פני הכביש הזה. שלוש פעמים. אבל הוא לא היה כביש אמיתי. בטח לא רחוב מגורים. היא האטה, אורות הבלמים שלה בהקו באדום כשהיא פנתה בשביל. הצמיגים שלה העיפו חול ואבק כשנסעה בשביל, והתרחקה יותר ויותר מהכביש המהיר.

הגלגלים שלי מצאו כל מהמורה וכל בור אבל הקפיצות עזרו כי

היללות של דרייק החלו להירגע והפכו ליבבה חרישית כשנסעתי בעקבות העיקול בכביש לעבר גבעה שהתנשאה מעל קו העצים. חלקה הקדמי היה מכוסה בשיחים ירוקי־עד כהים.
 "גבעת ג'וניפר."

וואו. איזו אידיוטית אני. אם הייתי עוצרת ומביטה סביב, הייתי כנראה מגלה את זה בעצמי.

מחד. מחר, אשים לב למונטנה. היום לא.
 הכביש נמשך עוד כקילומטר וחצי, לאורך אותה שדרת עצים, עד שלבסוף פנינו בפנייה האחרונה, ושם, באחו של דשא זהוב, היה בית מהמם.

לא צריף בהרים. לא שכנים מפוקפקים. בעלי הנכס הזה, הוציא אותו ישירות ממגזין לעיצוב בתים.

הבית היה בן קומה אחת, ארוכה ורחבה עם הגבעה כרקע מאחוריו. החיפוי השחור נקטע על ידי לוחות זכוכית עצומים ומבריקים. במקומות שבבית רגיל היו קירות, בזה היו חלונות. דרכם יכולתי לראות את המטבח הפתוח והסלון. בקצה המרוחק, היה חדר שינה עם מיטה מכוסה בכיסוי לבן.

למראה הכריות עליה התחלתי לפהק.
 ליד הבית הייתה חניה רחבה וגדולה עם גרם מדרגות שהוביל לדלת בקומה השנייה. אלואיז אמרה שהיא מצאה לי לופט.
 זה כנראה היה הלופט. הבית הזמני שלנו.

ווינסלו החנתה בשביל החצץ המעגלי המוביל אל החניה. החנתי מאחוריה, ואז מיהרתי לצאת כדי לחלץ את הבן שלי. לאחר שפתחתי את חגורת הבטיחות של דרייק, הרמתי אותו לכתפי, וחיבקתי אותו במשך שנייה ארוכה. "הגענו. סוף־סוף."

"פשוט נמאס לו מכיסא הבטיחות שלו." ווינסלו ניגשה אליי כשעל פניה חיוך אדיב. "יש לי תינוק בן חודשיים. לפעמים הוא אוהב את המכונית. רוב הזמן, לא כל כך."

"דרייק גם בן חודשיים. והוא שיתף פעולה," נשמתי. עכשיו שהוא הפסיק סוף־סוף לבכות, יכולתי לנשום. "אבל זו הייתה נסיעה ארוכה."

"מניו יורק?" היא שאלה כשהסתכלה על לוחית הרישוי.
"כן."

"זו באמת נסיעה ארוכה."

קיוויתי שזה היה שווה את זה. כי אין סיכוי שאחזור לאחור. רק צעדים קדימה, מעתה והלאה. ניו יורק הייתה זיכרון.
"אני מפקדת תחנת המשטרה," היא אמרה. "את מכירה את אלואיז אידן, נכון?"

"אה... כן?" סיפרתי לה את זה?

"גילוי נאות. ממפיס זה שם מיוחד ואלואיז היא גיסתו."
"אה." לכל הרוחות. זו הייתה גיסתה של הבוסית החדשה שלי, והרגע עשיתי רושם ראשוני מחריד ביותר. "אה... מה הסיכויים?"
"בקווינסי? די טובים," היא אמרה. "את תעבדי בפונדק?"
הנהנתי. "כן. כסוכנת משק הבית."

ולפני שווינסלו הספיקה לומר משהו נוסף, דלת הכניסה לבית נפתחה וברונטית יפה מיהרה לצאת, מחייכת ומנופפת.
אלואיז. עיניה הכחולות נצצו, בצבע זהה לשמי ספטמבר נטולי עננים.

"ממפיס!" היא מיהרה אליי. "הגעת."

"הגעת," נשמתי והזזתי את דרייק כדי להושיט את ידי.
האיפור שמרחתי לפני יומיים במלון שלנו במינסוטה נמרח מתישות ודמעות. שערי הבלונדיני היה אסוף בקוקו מרושל והטישירט הלבנה שלי הייתה מוכתמת בכתום ממשקה אנרגיה שהתפוצץ עליי הבוקר. לא נראיתי בכלל כמו אותה הגרסה של ממפיס וורד שעשתה ריאיון וירטואלי עם אלואיז לפני שבועות. אבל זו הייתי אני. אי־אפשר להסתיר את המציאות.
הייתי בלגן מהלך.

אלואיז נכנסה ישירות לתוך החלל האישי שלי, והתעלמה מהיד המושטת שלי כדי למשוך אותי לחיבוק.
נלחצתי. "מצטערת, אני מסריחה."
"ממש לא." היא צחקה. "פגשת את וויין?"
הנהנתי. "היא הייתה נדיבה מאוד ועזרה לי כשהלכתי לאיבוד."

"אוי לא." חיוכה של אלואיז נפל. "ההוראות שנתתי לך לא היו טובות?"

"לא." נופפתי בביטול. "פשוט אף פעם לא נהגתי על כביש עפר. לא ציפיתי לזה."

עד הנסיעה הזו, לא נהגתי כל כך. כן, הייתה לי מכונית בניו יורק, אבל היה לי גם נהג. למזלי, ביליתי מספיק זמן מאחורי ההגה בנסיעה להמפטונס וחזרה כדי להרגיש בנוח לעשות את המסע הזה.

"נוכל לעזור לך לפרוק?" ווינסלו שאלה, והצביעה לעבר הלופט. "אה, זה בסדר. אני יכולה להסדר."

"נעזור לך." אלואיז לחצה על הכפתור הפותח את תא המטען. התיקים הגדולים והמזוודות שדחפתי פנימה כמעט קפצו החוצה. כן, כל הדברים שלי נכנסו לתוך הוולוו. אבל זה לא אומר שזו לא הייתה משימה קשה לדחוף את הכול פנימה.

היא הניפה תיק גב על כתפה, ואז הוציאה מזוודה. "באמת, אני יכולה לעשות את זה בעצמי." הפנים שלי בערו והאדימו מהמראה של הבוסית החדשה שלי סוחבת את הדברים שלי. בתיק שהיא סחבה היו התחתונים והטמפונים שלי.

אבל אלואיז התעלמה ממני, וצעדה ישירות לגרם מדרגות המתכת בחניה.

"תסמכי עליי." ווינסלו ניגשה לתא המטען. "ככל שתזרמי מהר יותר עם אלואיז, כך החיים שלך יהיו קלים יותר. היא עקשנית."

היא סירבה להקשיב כשנאלצתי לדחות את הצעת העבודה. היא ציוותה עליי להגיע למונטנה, והבטיחה שיהיה לנו בית ברגע שנגיע. "אני מתחילה להבין את זה." צחקתי. זו הייתה הפעם הראשונה

שצחקתי כבר... טוב, מזה הרבה זמן.

חיבקתי חזק את דרייק, ונשמתי את ריח התינוק שלו. עמדתי שם, עם הרגליים על האדמה, והרשיתי לעצמי לנשום שוב. לשנייה אחת. ואז שתיים. נתתי לסוליות נעליי להתחמם מהאבנים שלרגליי. נתתי לליבי להירגע, להחליק מגרוני ולחזור אל החזה שלי.

עשינו את זה.

קווינסאי אולי לא תהיה הבית שלנו לנצח. אבל הנצח היה לחולמים.

ואני הפסקתי לחלום ביום שבו התחלתי לדרג את הימים הגרועים ביותר שלי. היו כל כך הרבה, שזו הייתה הדרך היחידה להמשיך להתקדם. לדעת שאף אחד מהם לא היה נורא כמו היום הראשון שהיה הכי גרוע. לדעת שאם הצלחתי לשרוד את היום ההוא, אוכל להתמודד עם השני והשלישי והרביעי.

היום ציינתי את החמישי.

זה החל בתחנת דלק בצפון דקוטה. עצרתי בצד אמש כדי לישון קצת. עשרים דקות, זה כל מה שרציתי. ואז תכננתי לעלות שוב לכביש. דרייק היה מעולף ולא רציתי להעיר אותו כשאסחב אותו לתוך מלון מעופש.

לנמנם ברכב הייתה החלטה חסרת אחריות. חשבתי שהייתי מוגנת תחת האורות המסנוורים של החניון. העיניים שלי היו עצומות פחות מחמש דקות כשנהג משאית דפק על השמשה, וליקק את שפתיו.

נסעתי משם במהירות, בתקווה שעליתי לו על הבהונות תוך כדי. הלב שלי פעם בחוזקה שעה שלמה, אבל ברגע שהארדרנלין התפוגג, תשישות עמוקה עד העצם התמקמה תחת עורי. פחדתי שאירדם על ההגה אז עצרתי בשולי הכביש ויצאתי מהרכב כדי לרוץ במקום מתחת לכוכבים. התמתחתי לא יותר משלושים שניות כשחרק עף לי אל מתחת לחולצה והשאיר לי שתי עקיצות בצלעות.

הצריכה השאירה אותי ערה בשעה שלאחר מכן.

בזריחה, מצאתי עוד ירידה מהכביש המהיר כדי לעצור ולהחליף לדרייק חיתול. כשהוצאתי אותו מכיסא הבטיחות, הוא הקיא על החולצה שלי, והכריח אותי לעשות אמבטיית מגבונים. בכל יום אחר, זה לא היה סיפור גדול. אבל זה היה עוד קש ולא יכולתי יותר.

בעצירה האחרונה שלנו בתחנת דלק, הוא החל לבכות. חוץ מכמה נמנומים קצרים, הוא לא באמת הפסיק.

שעות מהיללות האלה והייתי גמורה. הייתי תשושה. הייתי מפוחדת. הייתי עצבנית.

הרגשות שלי נלחמו אלו באלו, נלחמו להיות במקום הראשון. נלחמו להיות אלה שיעיפו אותי מעבר לקצה.

אבל הצלחנו להגיע. איכשהו, הצלחנו להגיע.
 "בוא נלך לראות את המקום החדש שלנו." נישקתי את ראשו של דרייק כשהוא התפתל – הוא בטח היה רעב – ואז הזזתי אותו וערסלתי אותו בזרועי. ביד אחת, הוצאתי את התיק הבא בערמה, אבל שכחתי כמה הוא כבד. רצועת הניילון החליקה לי מהיד, והתיק נפל על האדמה. "אוף."

"אני אעזור לך." קול עמוק ומחוספס נשמע מאחוריי, ואז שמעתי רעש של מגפיים על חציץ.

התרוממתי, מוכנה לחייך ולהציג את עצמי, אבל בשנייה שראיתי את הגבר שצועד אליי, המוח שלי התערבל.

גבוה. רחב. מקועקע. מהמם.

למה המשכתי לנסוע אמש? למה לא עצרתי במלון עם מקלחת?
 לא הייתי במצב להידלק על בחור. ממפיס החדשה – אימא ממפיס – הייתה עסוקה מדי בלהוציא כתמי פורמולה מהחולצות שלה כדי להשתוקק לגברים. אבל ממפיס הישנה – ממפיס הרווקה, העשירה, שתמיד הייתה מוכנה לאורגזמה או שתיים – ממש, ממש אהבה גברים סקסיים מזוקנים.

הוא התכופף והרים את התיק לפני שהוציא את המזוודה הכי גדולה מתא המטען. שרירי הזרוע שלו מתחו את השרוולים בטישירט האפורה שלו כשהוא סחב את שניהם לעבר החניה. מותניים צרים. זרועות שריריות. רגליים ארוכות מכוסות מכנסי ג'ינס דהויים.

מי הוא? הוא גר פה? זה משנה?

דרייק יילל והצליל הזה כיבה את קרן הלייזר שהייתה המבט שלי על הישבן החטוב של הגבר הזה.

מה לעזאזל הייתה הבעיה שלי? שינה. הייתי זקוקה לשינה.

ולפני שמישהו יוכל לתפוס אותי לוטשת עיניים, הנמכתי את הסנטר ומיהרתי אחריו, אבל לא לפני שהוצאתי את תיק ההחתלה מהמושב האחורי.

המתכת על המדרגות המהמה בשקט בכל צעד. הגבר הגיע כמעט למישורת כשאלואיז הגיחה.

"יופי, אתה עוזר." היא חייכה אליי, ואז נופפה לכולנו להיכנס.

"נוקס אידן, תכיר את ממפיס וורד. ממפיס, זה אחי נוקס. הבית הזה שלו."

נוקס הוריד את התיקים והרים את הסנטר שלו. "היי."
"היי. זה דרייק. תודה שאתה משכיר לנו את הדירה שלך."
"אני בטוח שדירה אחרת תתפנה בעיירה." הוא ירה לעבר אלואיז מבט כועס. "בקרוב."

המתח שהתפשט בלופט היה סמיך יותר מהתנועה ברחוב איסט שלושים וארבע מכביש FDR לשדרה החמישית.
ויונסלו בחנה את המרצפות בצבע דבש בזמן שאלואיז צמצמה את עיניה לעבר אחיה.

ובינתיים, נוקס לא עשה דבר כדי להסתיר את הכעס על פניו.
"זה, אה... המקום הזה לא להשכרה?" זה יהיה השיא של היום שלי, להגיע למקום שבו אני לא רצויה.

"לא, הוא לא," הוא אמר כשאלואיז אמרה, "כן, הוא כן."
"אני לא רוצה לגרום לבעיות." הבטן שלי התהפכה. "אולי כדאי שנמצא מקום אחר."

אלואיז שילבה את זרועותיה על חזה, והרימה את גבותיה כשחיכתה שאחיה ידבר. היא הייתה יפה מדי בשביל להיות מאיימת, ולמרות זאת לא הייתי רוצה להיות מי שהמבט הזה נועד לו.

"בסדר," נוקס רטן. "תישארי כמה זמן שאת צריכה."
"אתה בטוח?" שאלתי כי נדמה היה לי שהוא שיקר, מאוד. שמעתי לא מעט שקרים בימי כאשת החברה הגבוהה בניו יורק.

"כן. אלך להביא את שאר התיקים שלך." נוקס חלף על פניי, וניחוח של מרווה וסבון מילא את אפי.

"מצטערת." אלואיז הניחה את ידיה על הלחיים שלה. "טוב, אני חייבת להיות כנה. כשהתקשרת ואמרת שאין דירות בעיירה, גם אני בדקתי. וצדקת. אין שום דבר בטווח המחירים שלך."

נאנחת. אז היא מכרה אותי לאחיה הסרבן. הייתי מקרה צדקה.

ממפיס הישנה הייתה מסרבת לזה.

לאימא ממפיס לא היו המותרות האלו.

"אני לא רוצה להפריע."

"את לא", אלואיז אמרה. "הוא יכול היה להגיד לי לא." למה הייתה לי הרגשה שהיה קשה לאנשים לסרב לה? או שהיא קיבלה לא כתשובה לעיתים נדירות? אחרי הכול, ככה אני נסעתי עד כאן.

אחרי ריאיון של שעה בזום, התאהבתי במחשבה שאעבוד עם אלואיז ולא ראיתי אפילו את המלון. היא חייכה וצחקה לאורך השיחה שלנו. היא שאלה על דרייק והחמיאה לי על קורות החיים שלי. הסכמתי לעבודה הזו לא משום שהשאיפה שלי הייתה לנקות חדרים, אלא כיוון שהיא הייתה אצבע כעין לאבא. לא היה שום דבר קר, אכזרי או ערמומי באלואיז. אבא שלי היה שונא אותה. "את בטוחה לגבי זה?" שאלתי.

"לגמרי. נוקס פשוט לא רגיל שיש פה אנשים. אבל זה יהיה בסדר. הוא יסתגל."

לכן הוא בנה בית מלא בחלונות? פה במקום המבודד הזה, הוא לא היה צריך את הפרטיות שהעניקו קירות. המיקום עזר לו להתבודד. ואני הייתי פולשת.

לא היה בינינו הסכם שכירות. ברגע שתתפנה דירה בעיירה, אני בספק שיהיה אכפת לנוקס לאבד את צ'ק השכירות שלי. הוא עלה במדרגות, הדפיקות מהמגפיים שלו הדהדו בלופט. הגוף שלו מילא את מסגרת הדלת כשהוא נכנס פנימה עם עוד שלושה תיקים.

"אני יכולה להביא את השאר," אמרתי כשהוא הניח אותם על הרצפה. "ואהיה בשקט. לא תדע אפילו שאנחנו פה."

דרייק בחר באותו רגע כדי לפלוט צווחה ולגשש אחר השד שלי. פיו של נוקס נסגר לפס דק לפני שהוא ירד שוב במדרגות. "אנחנו יכולות לעזור לך לפרוק?" ווינסלו שאלה. "הייתי מעדיפה להישאר פה מאשר לחזור לסיור ולתת דוחות על מהירות." "לא, זה בסדר. אני יכולה להסתדר. אין יותר מדי." רק כל החיים שלי בתיקים. "תודה שהצלת אותי היום."

"מתי שתצטרכי."

"אנחנו עדיין נפגשות מחר להדרכה?" שאלתי את אלואיז.

"בטח. אבל אם את רוצה יום או יומיים להתאקלם לפני העבודה –
"לא". נדתי בראשי. "אני מעדיפה להתחיל בהקדם האפשרי."
לצלול ראש לתוך החיים החדשים האלה. דרייק היה אמור להתחיל
ללכת למעון מחר ועל אף ששנאתי את המחשבה להשאיר אותו שם
כל היום, אלו היה החיים של אם יחידנית.

המעון יבלע לי שלושים ואחד אחוז מהמשכורת. רמת החיים
בקווינס הייתה נמוכה לעומת עיירות גדולות יותר כמונטנה, ולהשכיר
את הלופט הזה תמורת שלוש מאות דולר בחודש יאפשר לי לחסוך
קצת כסף, אבל ימי חופש ללא תשלום לא היו אופציה. עדיין לא.
החיים היו קלים יותר, מבחינה כלכלית, בניו יורק. אבל אלו לא
היו חיים. זה היה כלא.

"בסדר." אלואיז מחאה כפיים. "אז נתראה מחר. תיכנסי כשתהיי
מוכנה."

"תודה." הושטתי את ידי פעם נוספת כי ללחוץ את ידה היה חשוב.
זה היה אחד השיעורים המעטים שאבא שלי לימד אותי שלא תיעבתי.
"אני כל כך שמחה שאת פה."
"גם אני."

ווינסלו ואלואיז נופפו כשהן יצאו מהדלת. עוד יבבה מדרייק גרמה
לי לזנק לתנועה, ולשלוף בקבוק מתיק ההחלה לפני שהתיישבנו על
הספה. ובזמן שהוא ינק מהבקבוק, אני בחנתי את הבית הזמני החדש
שלי.

הקירות הלבנים פגשו גג משולש, וקורת עץ עבה בצבע זהה לצבע
הרצפות התפרשה לאורך החלל. שלושה חלונות גג נחצבו בקיר
והעניקו לי נוף של גבעת ג'וניפר והרי אינדיגו שמעבר. גומחות וחצאי
קירות יצרו אזורים שונים בקומה.

מול הספה ומאחורי מחיצה הייתה מיטה מכוסה בשמיכת טלאים.
המטבח היה בצד אחד של הלופט, ליד הדלת. והשירותים בצד השני.
החלל היה מספיק גדול למקלחת, כיור ושירותים.

"תצטרך לעשות אמבטיות בכיור," אמרתי לדרייק, והוצאתי את
הבקבוק הריק מפיו.

הוא בהה מעלה אליי עם עיניו החומות היפהפיות.

"אני אוהבת אותך." לא אמרתי לו את זה מספיק בנסיעה. לא היו לנו מספיק רגעים כמו זה, רק שנינו ביחד. "מה דעתך?" דרייק מצמץ.
 "גם אני אוהבת את זה."

הרמתי אותו לגרפס, ואז הוצאתי שמיכת תינוק, והנחתי אותו על הרצפה כשמייהרתי להכניס את שני התיקים שנותרו ולפרוק. שעות לאחר מכן, הבגדים שלי היו מקופלים בתוך השידה היחידה. במסגרת המיטה היו מגירות בהן שמתתי את הבגדים של דרייק. ארון הבגדים הקטן היה דחוס לאחר שתליתי כמה מעילים וסוודרים, ואז אחסנתי את המזוודות הגדולות יותר, שהיו מלאות במזוודות הקטנות יותר, שהיו מלאות בתיקים ותיקי גב.

קניתי שני כריכים בתחנת הדלק האחרונה שעצרתי בה, במחשבה שלא יהיה לי זמן לקפוץ למכולת, אז אכלתי את כריך הנקניק והגבינה היבש שלי, יחד עם קצת מים, ואז עשיתי לדרייק את האמבטיה הראשונה שלו בכיור המטבח.

הוא נרדם בזרועותיי עוד לפני שהנחתי אותו בעריסה הניידת שלו. אזרתי מספיק כוח כדי להתקלח ולחפוץ את השיער, ואז נרדמתי תוך שניות כשהראש שלי נחת על הכרית.

אבל הבן שלי לא התכוון לתת לי לנוח בימים אלה וקצת אחרי השעה אחת-עשרה, הוא התעורר רעב ועצבני. בקבוק אחד, חיתול נקי אחד ושעה לאחר מכן, הוא לא הראה שום סימני שינה.

"אוי, בייבי. בבקשה." התהלכתי בלופט, וחלפתי על פני החלונות הפתוחים בתקווה שהאוויר הצלול והקריר ירגיע אותו.

אבל דרייק לא היה מוכן לזה. הוא בכה וביכה, כמו שעשה ברוב הלילות, והתפתל כי לא היה לו נוח.

אז התהלכתי והתהלכתי, וקיפצתי והתנדנדתי בכל צעד. אור נדלק בבית של נוקס כשחלפתי על פני חלון. רמז של עור משך את עיניי ועצר את רגליי.

"וואו."

נוקס היה בלי חולצה, לבוש רק בתחתוני בוקסר שחורים. שנצמדו לירכיים החזקות שלו. וחגורת התחתונים נצמדה ל-V במותניו.

השכן שלי, בעל הבית שלי, לא היה רק שרירי, הוא היה מסותת. הוא היה סימפוניה של שרירים רוטטים ששרו בהרמוניה מוחלטת עם הפנים הנאות שלו.

פיתוי טהור, המוצג בחלונה של אישה שלא יכלה להרשות לעצמה לסטות מהנתיב שלה.

אבל לא מזיק להסתכל נכון?

השתיתי ליד מסגרת החלון, מוסתרת, וגנבתי עוד הצצה כשהוא הרים מגבת לייבש את קצוות שעריו הכהה.

"לא הכול היה גרוע היום, נכון?" שאלתי את דרייק כשנוקס יצא מחדר השינה שלו. "לפחות יש לנו נוף מעולה."

פרק שני

נוקס

אין מקום אחר שאני מעדיף להיות בו מאשר לעמוד במטבח שלי, עם סכין ביד, וניחוחות של תבלינים טריים ולחם אפוי באוויר.

אלואיז עברה דרך הדלת המתנדנדת שחיברה את המטבח למסעדה. "וממש כאן המטבח."

תיקון. אין מקום אחר שהייתי מעדיף להיות בו מלעמוד במטבח שלי לבד.

"נכון שזה מגניב?" היא שאלה מעבר לכתפה.

ממפיס יצאה מאחורי אלואיז, ואני נעצרתי במקום. שערה הבלונדיני היה חלק ונשפך בגלים מעל כתפיה. האורות הבוהקים הדגישו את נקודות הקרמל בעיניה החומות. לחייה היו ורודות ושפתיה הרכות צבועות בוורוד חיוור.

טוב... פאק.

הייתי בצרות.

זו הייתה אותה אישה שפגשתי אתמול, אבל היא הייתה רחוקה שנות אור מהאדם התשוש והפרוע שעבר לגור בלופט. ממפיס הייתה... מהממת. חשבתי את אותו הדבר אתמול, גם עם העיגולים הכחולים מתחת לעיניים שלה. אבל היום היופי שלה היה הסחת דעת. צרות. לא היה לי זמן לצרות.

במיוחד כשהיה מדובר כדיידת החדשה שלי.

קצצתי חופן כוסברה, הסכין שבידי נעה מהר יותר כשהתמקדתי במשימה, מתעלם מההפרעה הזו.

"אם המקרר בחדר המנוחה מלא, את יכולה להשאיר את ארוחת הצוהריים שלך פה," אלואיז אמרה והחוותה בידה לעבר חדר המזווה.

רגע. מה? הסכין נשמטה מידי וכמעט חתכה את האצבע שלי. אף אחד לא השאיר את ארוחת הצוהריים שלו פה בפנים. אפילו לא צוות העובדים שלי. אני מודה שנדיר שהם הביאו איתם אוכל, כי בדרך כלל בישלתי בשבילם. ועדיין... חדר המזווה ההוא היה מחוץ לתחום.

אלואיז ידעה שהוא מחוץ לתחום. אבל אחותי המעצבנת במיוחד נראתה נחושה לדחוף את ממפיס לתוך כל היבט בחיי. הבית שלי לא היה מספיק? עכשיו מטבח שלי?

"בסדר." ממפיס הנהנה ובחנה את החדר, היא הביטה לכל עבר מלבד המקום שעמדתי ליד שולחן ההכנות מנירוסטה במרכז החלל.

היא בחנה את הכיריים, ואז את המדיח התעשייתי שמאחוריה. על הקירות היו מדפים מלאים בצלחות קרמיקה נקיות וספלי קפה. היא בחנה את הרצפה המרוצפת, את שורות התבלינים והווים המלאים בסירים ומחבתות תלויים.

"הנה מכונת הקרח." אלואיז ניגשה אל המקפיא, והרימה את המכסה. "תרגישי חופשי."

"בסדר גמור." קולה של ממפיס היה לא יותר ממלמול כשהיא תחבה קווצת שיער מאחורי האוזן. היא הבטיחה להיות בשקט אתמול. אני מניח שהתכוונה לקיים את ההבטחה הזו גם במלון.

הסתכלתי על אלואיז, ואז הטיתי את סנטרי לעבר הדלת. הסיור הסתיים. זה היה מטבח. סתם מטבח תעשייתי עם אורות בוהקים ומכשירי חשמל מבריקים. ואני הייתי עסוק. זה היה הזמן שלי להיות לבר, לנשום ולחשוב.

אבל האם אלואיז קלטה את הרמז ועזבה?
ברור שלא. היא התיישבה מול השולחן שלי ורכנה לעברי. למה לעזאזל היא רכנה?

חרקתי שיניים והרמתי את הסכין, אחזתי בידית עד שמפרקי אצבעותי הלבינו. בדרך כלל הייתי אומר לאלואיז להתחפף מפה, אבל שיחקתי אותה נחמד באותו רגע. נחמד מאוד.

הנחמדות הזו הייתה הסיבה שהסכמתי לכך שממפיס תגור בלופט מעל החניה שלי. אחותי ביקשה ממני טובה, ובאותו רגע, חילקתי

טובות. עוד זמן קצר, ננהל שיחה קשה. אחת מהשיחות שחששתי ונמנעתי מהן. אחת שתשנה את מערכת היחסים שלנו.

עד אז, אתן לה לפלוש למטבח שלי וארשה לעובדת החדשה שלה לגור אצלי בבית.

"אז זה המלון, " אלואיז אמרה לממפיס.

"הוא יפהפה, " ממפיס אמרה. "באמת."

אלואיז סימנה עם אצבעה סביב החדר. "נוקס שיפץ את המטבח והמסעדה בחורף שעבר. ואז ההורים שלי סיפחו את הבניין הסמוך המשמש לאירועים."

"אה. " ממפיס הנהנה, והמשיכה להביט לכל מקום מלבדי.

רעש הכוסברה הנקצצת מתחת לסכין שלי מילא את השקט. ההורים שלי היו הבעלים של המלון, 'פונדק אלואיז', אבל המסעדה והמטבח היו שלי. הבניין עצמו השתלב כישות נפרדת, והמניות התחלקו שווה בשווה בינינו.

במקור, החלל הזה היה מטבח תעשייתי קטן יותר המחובר לאולם נשפים בסיסי. הם השכירו את המקום לחתונות ואירועים, אבל כשחזרתי הביתה מסן פרנסיסקו לפני שנים, מילאתי את החדר בשולחנות. המקום תיפקד כמסעדה במשך תקופה, אבל היו חסרים בו סגנון וזרימה. כשסיפרתי לאימא ואבא שאני רוצה להפוך את המקום למסעדה אמיתית, הם קפצו על ההזדמנות להרחיב את המלון ולספח את הבניין הסמוך.

לפי התחזיות שלנו, עלות הסיפוח תכוסה בחמש השנים הבאות. עלות השיפוצים שביצעתי תכוסה תוך שלוש שנים בהנחה שהתנועה במסעדה תמשיך ככה. לאור העובדה שהמסעדה שלי היא המסעדה היוקרתית היחידה בעיירה, אפשר להגיד שאני שולט בשוק בגדול. "אכפת לך אם אצא החוצה לרגע?" ממפיס שאלה את אלואיז. "אני רק רוצה להתקשר כדי לבדוק מה קורה עם דרייק בפעוטון. לוודא שהוא בסדר."

"בטח. " אלואיז הזדקפה, היא ליוותה אותה אל הדלת והניחה לי סוף-סוף לנפשי.

הנחתי את הכוסברה בצד ונכנסתי למזווה כדי להביא חופן

עגבניות. ואז דחפתי את שרווליי ז'קט השף הלכן שלי, שעדיין לא הוכתם, במעלה זרועותיי לפני שהמשכתי לחתוך.

יכולתי לנהל את המלון הזה? רצייתי בכלל? היה שינוי באופק. היו החלטות לקבל, ופחדתי מכולן.

מעבר לשיפוצים, הרבה השתנה פה בשנה האחרונה. בעיקר, היחס של ההורים שלי. חוץ מהחווה המשפחתית שלנו, 'פונדק אלואיז' היה המיזם העסקי שהכי העסיק אותם. הרצון שלהם להישאר עם האצבע על הדופק של המלון הלך והתפוגג. במהירות.

עכשיו כשאבא פרש מניהול החווה והעביר את השליטה לאחי הבכור גריפין, נראה היה שאימא ואבא היו לחוצים להעביר לנו הילדים את שאר המיזמים העסקיים שלהם.

זה, והבהלה של אבא. ככל שהדמנציה של דוד בריגס התקדמה, אבא שכנע את עצמו שהוא הבא בתור. כל עוד המוח שלו היה צלול, הוא רצה שכל ענייני העיזבון שלו יהיו מסודרים.

גריפין תמיד אהב את חוות אידן. האדמה הייתה חלק מנשמתו. אולי זו הסיבה שאנחנו, שאר האחים, לא התעניינו בעסקי הבקר. מפני שגריפין היה הבכור והכריז על התשוקה לכך קודם. או שאולי התשוקה הזו הייתה פשוט חלק מהדם שלו. המשפחה שלנו הייתה בעסקי הבקר במשך דורות והוא אהב את זה מעבר לכל דבר שיכולנו להבין.

אימא תמיד אמרה שאבא הוריש את אהבתו לחווה לגריפין, בזמן שהיא הורישה את אהבתה לבישול לאחותי ליילה ולי.

לנהל מסעדה היה החלום שלי מאז ומעולם. גם של ליילה, על אף שהיא העדיפה מקום קטן יותר, ולהיות הבעלים של 'קפה אידן' התאים לה בדיוק.

טליה לא התעניינה באף אחד מעסקי המשפחה, היא השתמשה במוח שירשה כדי ללמוד רפואה.

מתיאו היה עדיין צעיר. בגיל עשרים ושלוש, הוא עדיין לא החליט מה הוא רוצה לעשות. הוא עבד בחווה עם גריפין. הוא עבד כמה משמרות בשבוע בשביל אלואיז, מילא מקום כשהיו חסרים לה עובדים בדלפק הקבלה – מה שקרה לעיתים קרובות.

אלואיז אהבה את 'פונדק אלואיז' ועבדה כמנהלת המלון. אחותי הייתה הלב הפועם של המלון הזה. היא אהבה אותו כמו שאני אהבתי לבשל. כמו שגריפין אהב לנהל את החווה. אבל ההורים שלי לא הציעו לה להשתלט על העסק.

במקום זה, הם באו אליי.

הסיבות שלהם היו הגיוניות. אני הייתי בן שלושים. אלואיז הייתה בת עשרים וחמש. לי היה יותר ניסיון בניהול עסקי ויותר דולרים בחשבון הבנק לגיבוי. ועל אף שאלואיז אהבה את המלון הזה, היה לה לב רך ועדין.

זו הייתה הסיבה שאימא ואבא בדיוק נחלצו מתביעה נבזית.

הלב הרך שלה היה גם הסיבה שבשלה היא העסיקה את ממפיס. זה, וייאוש.

הקרבה שלנו לפארק הלאומי גליישר הביאה אנשים מכל העולם לקווינס. תיירים נהרו לאזור זה של מונטנה. ובהתחשב בכך ש'אלואיז' היה המלון הכי טוב בעיירה שלנו, במהלך חודשי הקיץ היינו מלאים עד אפס מקום.

התחלופה במחלקת משק הבית הייתה קבועה, ולאחרונה איבדנו שני עובדים לטובת עבודה משרדית. במשך שישה שבועות חיפשנו להם מחליפים.

אלואיז החלה לנקות חדרים. וגם מתיאו. וגם אימא. עם עומס החגים ההולך ומתקרב במהירות, לא יכולנו להרשות לעצמנו מחסור בכוח אדם. כשממפיס הגישה מועמדות והסכימה לעבור לקווינס, אלואיז הייתה בעננים.

לממפיס היו רק כישרונות רבים – וגוף סקסי וחטוב ביותר – הכישורים שלה עלו על הכישורים הנדרשים לתפקיד חדרנית, לכן אלואיז חשבה שהמועמדות שלה זו בדיחה. אחרי הריאיון הווירטואלי, אלואיז אמרה שזה באמת חלום שהתגשם.

שמחתי שבביל אחותי כי היה קשה למצוא עובדים מוכשרים. האושר הזה החזיק מעמד שבוע שלם עד שאלואיז הופיעה על סף דלתי והתחננה שאאפשר לממפיס לגור בלופט.

אני העדפתי חיים של מתבודד. העדפתי לחזור לבית ריק. אהבתי שקט ושלווה.

לא יהיה שום דבר מזה עם ממפיס והתינוק שלה בלופט. התינוק בכה שעות אמש, כל כך חזק ששמעתי את זה כל הדרך מהחניה. הייתה סיבה שבניתי את הבית שלי על גבעת ג'וניפר ולא על שטח בחווה. מרחק. המשפחה שלי יכלה לבקר ואם הם היו צריכים לבלות את הלילה כי הם שתו יותר מדי, ובכך... הם יכלו להישאר בלופט. בלי מדרכה. בלי תנועה. בלי שכנים. מקום המפלט שלי.

עד עכשיו.

"זה זמני, " אמרתי לעצמי בפעם האלף.

דלת הפנדל המתנדנדת שהובילה למסעדה נפתחה ואלואיז נכנסה פעם נוספת, עם חיוך גדול על פניה.

הבטתי מעבר לכתפה, בחיפוש אחר ממפיס, אבל אלואיז הייתה לבד. "מה קורה?"

"מה אתה מכין?" היא הציצה מעבר לכתפי.

"פיקו דה גאיו." לא היה לי תפריט מגוון, אבל הוא הספיק כדי להעניק למקומיים ולאורחי המלון קצת גיוון. כל סוף שבוע, תפריט ארוחת הערב כלל מנת פתיחה מיוחדת. אבל לרוב, ארוחות הבוקר והצהריים היו קבועות.

"יאמי. תכין לממפיס צלחת של טאקוס?"

הסכין בידי קפאה. "מה?"

"או כל דבר אחר שאפשר לעשות מהר. שמתי לב שהיא לא הביאה איתה שום דבר הבוקר."

השעון על הקיר הראה שהשעה הייתה עשר וחצי. שתי המלצריות שלי היו בחדר האוכל, מגלגלות סכום לתוך מפיות בד וממלאות מלחיות ופלפליות. ימי שני לא היו ימים עמוסים בדרך כלל, אבל הם גם לא היו שקטים.

לא היה שום דבר שדמה לשקט בימים אלו.

מתברר שגם לא בבית שלי או במטבח שלי.

"אני לא מכין לשאר סוכנות הבית ארוחות צוהריים."

"נוקס, בבקשה. היא הגיעה לפה רק עכשיו. אני בספק אם הייתה לה הזדמנות לקפוץ לסופר."

"אז תני לה לצאת מוקדם. את לא צריכה שהיא תנקה היום."
 "לא, אבל יש לנו ניירת למלא. וסרטוני הדרכה. יש לי רושם שהיא

תרצה לעבוד שעות נוספות. פעוטון זה דבר יקר. בבקשה?"
 נאנחתי. בבקשה. וכמו לוחם המניף חרב אלואיז שלפה את המילה

האחת הזו. ואני הייתי נחמד. "בסדר."
 "תודה." היא הרימה קוביית עגבנייה מקרש החיתוך והכניסה אותה לפיה.

"מה הסיפור שלה?"

"למה אתה מתכוון?"

"התינוק ההוא בגיל של הדסון." האחייך שלנו היה בן חודשיים, ווינסלו, אף שעדיין עשתה משמרת פה ושם, הייתה עדיין בחופשת

לידה. "זה לא צעיר מדי להכניס תינוק לפעוטון ליום שלם?"
 "היא אם עובדת יחידנית, נוקס. לא לכולם יש את המותרות של

חופשת לידה."

"אני מבין את זה אבל... מה הסיפור עם האבא של התינוק? למה היא עברה כל הדרך מניו יורק למונטנה?" ולמה היא עשתה את

הנסיעה הזו לבדה? זו לא הייתה נסיעה בטוחה, במיוחד עם תינוק. היא הייתה צריכה לקבל עזרה. איך אישה משכילה ומהממת נסעה

כל הדרך לצד השני של המדינה לכד עם תינוק, ומה שנראה כמו כל רכוש רחוס לתוך וולוו?

"אני לא יודעת כי זה לא ענייני. אם ממפיס תרצה לדבר על זה, היא תדבר." אלואיז צמצמה את מבטה. "למה אתה שואל? אני הסקרנית

בדרך כלל. לא אתה."

"היא גרה בבית שלי."

"אתה חושש שהיא תרצה אותך בשנתך?" אלואיז הקניטה, וגנבה עוד עגבנייה.

"הייתי רוצה לדעת מי גר בנכס שלי."

"העובדת החדשה שלי, שהחיים האישיים שלה הם עניינה בלבד. והיא אימא שרק עכשיו הגיעה לקווינסי. וזאת הסיבה שאתה עומד

להכין לה ארוחת צוהריים. כי אני מניחה שלא אף אחד שהכין לה ארוחה כבר שבועות. אוכל מהיר לא נחשב."

זעפתי והסתובבתי במטבח, לקחתי קערת ערבוב, בצל, וליים. פעם נוספת, אלואיז החלה להיקשר לעוברת. אחרי התביעה, אימא ואבא הזהירו אותה לשמור על גבולות מקצועיים. אבל באשר לממפיס, אלואיז כבר חצתה אותם.

וגם אני, ביום שהסכמתי לאפשר לאישה זרה ולילד שלה לעבור לגור בנכס שלי.

אלואיז בדקה מה השעה. "אהיה בדלפק הקבלה כל היום. ממפיס תעבור על הניירת בטרקלין העובדים ואז תצפה בסרטוני ההדרכה. באיזו שעה לשלוח אותה לכאן לארוחת צוהריים?"

"אחת-עשרה." ממפיס תוכל לאכול עם כולנו לפני העומס של ארוחת הצוהריים. "את צריכה לגלות יותר פרטים על הסיפור שלה." "אם אתה סקרן כל כך, תשאל אותה בעצמך כשהיא תיכנס לאכול." אלואיז חייכה את חיוך הניצחון שלה ונעלמה.

לכל הרוחות. אהבתי את אחותי, אבל יחד עם הלב הגדול הזה, היא הייתה תמימה. למעט ארבע השנים בקולג', היא גרה רק בקווינס. הקהילה הזו אהבה אותה. היא לא הבינה עד כמה נכלוליים ואימים אנשים יכולים להיות.

ממפיס לא עשתה שום דבר מדאיג. עדיין. אבל לא מצא חן בעיניי כמה מעט כולנו ידענו על הסיפור שלה. היו יותר מדי שאלות ללא מענה.

דחקתי את הראגות הצידה, והתמקדתי בהכנות שעשיתי מאז השעה חמש הבוקר. הימים שלי התחילו מוקדם, התחלתי את יום העבודה לפני שפתחנו את המסעדה כדי להכין את ארוחת הבוקר לאורחי המלון כבר בשעה שבע. לאחר שהכנתי חביתות וביצים מקושקשות הבוקר, התכוננתי לארוחות הערב. הסו־שף שלי, רוקסן, תבשל את ארוחת הערב היום כדי שאוכל לקחת ערב חופשי.

הדקות חלפו מהר מדי, וכשהדלת נפתחה, הסתכלתי על השעון וראיתי שהשעה אחת-עשרה בדיוק.

"היי." ממפיס העניקה לי חיוך קטנטן.

עם חיוך אמיתי על פניה, היא תהיה יותר מצרות. היא תהיה הוריקן שישאיר חורבן מאחוריה.

"אה... אלואיז אמרה משהו על ארוחת צוהריים."

"כן." הנהנתי לצד השני של השולחן לעבר כמה שרפרפים שדאגתי

שיהיו שם. "שבי."

"אני לא צריכה שום דבר. באמת. אני בטוחה שאתה עסוק, ואני

לא רוצה להפריע."

ולפני שיכולתי לענות, אלואיז נכנסה עם הטבח שלי, סקיפ,

מאחוריה. "את לא מפריעה."

"היי נוקס." סקיפ הסתכל על ממפיס, וצעדיו התבלבלו כשהוא

נעצר במקום מולה.

היופי של ממפיס סובב ראשים, פעמיים.

"אנחנו מכינים ארוחת צוהריים." הצבעתי על סקיפ שילבש סינר.

ההיכרות יכולה לחכות. ברגע זה, רציתי רק להכין את הארוחה הזו

ולשלוח את אלואיז וממפיס לדרכן כדי שאוכל להתרכז בלי שענייה

החומות שוקולד של ממפיס יעקבו אחר כל תנועה שלי.

אבל האם סקיפ לקח סינר משורת הווים? לא. כי ככל הנראה, אף

אחד לא הקשיב לי היום.

"אני סקיפ." הוא הושיט את ידו.

"ממפיס."

"שם יפהפה לאישה יפהפייה. מה אני יכול להכין לך לצוהריים?"

הוא החזיק את ידה לשנייה אחת יותר מדי עם חיוך טיפשי על הפנים.

"טאקוס," אמרתי בעצבים ועקפתי את האי כדי להוציא חבילת

טורטיות. "אנחנו אוכלים טאקוס. או שנאכל אם תהיה מוכן לשחרר

לה את היד ולהתחיל לעבוד."

"תתעלמי ממנו." סקיפ צחק אבל שחרר את ידה וניגש ללבוש

סינר. סוף־סוף. הוא הרחיק את שערו המאפיר מפניו ואסף אותו

לפני שניגש לכיור לשטוף את ידיו. ולכל אורך הזמן ששטף את ידיו

והקציף את הסבון, הוא לא הפסיק לבהות בממפיס.

"סקיפ, נבחתי."

"מה?" הוא גיחך, כי הוא ידע בדיוק מה הוא עושה.

סקיפ עבד אצלי במטבח מאז שחזרתי לגור בבית לפני חמש שנים. זו הייתה הפעם הראשונה אי פעם שרציתי לפטר אותו. "אז נוקס הבעלים של המסעדה," אלואיז אמרה, והביאה לממפיס ולה כוס מים. "ההורים שלי הם הבעלים של המלון. יכול להיות שנצטרך לבקש ממך מדי פעם לעזור עם שירות החדרים, תלוי כמה עסוקים נהיה. הגישה שלנו היא שכולם עושים פה הכול." "אשמח לעזור בכל מה שצריך. אתם מנהלים גם שרותי בר? או שיש לכם מקררים בכל החדרים?" ממפיס שאלה.

"מה זה שרותי בר?" אלואיז שאלה. "אה, זה טרנד חדש יותר," היא אמרה. "רוב המלונות היוקרתיים בערים המרכזיות מציעים שירותי בר, כמו עגלות בלאדי מרי המספקות משקאות לחדרים מסוימים או שירות להזמנה טלפונית מהבר במלון." פניה של אלואיז אורו.

שיט. "אין שירותי בר." ביטלתי את הרעיון הזה לפני שהוא יגדל רגליים. "אין לנו פה בר מלא. כל מה שאני מגיש זה בירה ויין. שניהם כלולים בתפריט של שירות החדרים, ששונה מהתפריט של המסעדה." "הבנתי." ממפיס לגמה מהמים שלה, ומבטה זו אל הידיים שלי כשהתחלתי לפרוס.

סקיפ צלה במהירות את השרימפס שהשריתי במרינדה. עיניה של ממפיס נפקחו לרווחה כשהוא הניח שישה על הצלחת שלה, כאילו הייתה זו הארוחה האמיתית הראשונה שהיא אכלה כבר תקופה. "אז, אז... איך אידן מפקדת תחנת המשטרה היא חלק מהמשפחה שלכם?"

"היא נשואה לאחינו הבכור, גריפין," אלואיז הסבירה. "אנחנו שישה. מה איתך? יש לך אחים או אחיות?" "אחות אחת. אח אחד."

"אולי הם יבואו לבקר. אנחנו נותנים לעובדים הנחה של עשרה אחוז."

ממפיס נדה בראשה, והנמיכה את מבטה אל השולחן. "אנחנו לא, אה... קרובים."

זה הסביר למה אחותה או אחיה לא באו למונטנה איתה.

האחים שלי שיגעו לי את המוח, אבל לא יכולתי לדמיין את החיים בלעדיהם. אבל מה עם ההורים שלה? ממפיס לא אמרה דבר מעבר לזה, ואלואיז, שבררך כלל יכולתי לסמוך עליה שתהיה חטטנית ביותר, לא שאלה.

הידיים שלי זזו באופן אוטומטי כדי להכין שתי צלחות, וכשהן היו מוכנות, החלקתי אותן על השולחן.

"תודה." ממפיס משכה את הצלחת שלה קרוב יותר, וקיפלה בזהירות טאקו לפני שנגסה.

חלק מהשפים לא אהבו לצפות באנשים אוכלים את האוכל שלהם. הם חששו מהתגובה הראשונית. אני לא. אני אהבתי לצפות בביס הראשון. בתחילת ימי בבית הספר לקולינריה, למדתי מהבעות, טובות וגם רעות.

רק שהייתי צריך להסיט את מבטי.

ממפיס גנחה. חיוך משך את שפתיה.

אם זה היה כל אחד אחר, הייתי טופח לעצמי על השכם ומתייחס לזה כאל משימה שבוצעה היטב.

עם ממפיס, ליבי פעם בחוזקה ופרץ של דם התפשט לי במפשעה. לצפות בה אוכלת היה ארוטי. רק לאישה אחת נוספת הייתה אותה השפעה. והיא דפקה אותי באכזריות.

צרות. צרות ארורות. הייתי חייב להוציא את ממפיס מהמטבח שלי, וכמה שיותר מהר גם מהלופט.

"זה מדהים," היא אמרה.

"זה רק טאקוס," רטנתי, והתמקדתי בצלחות האחרות. לא רציתי את המחמאות שלה. העדפתי שהיא תשנא את האוכל.

"נוקס הוא הכי טוב שיש," אלואיז אמרה ונגסה מהמנה שלה.

"עבר הרבה זמן מאז שמישהו בישל בשבילי." ממפיס הרימה מזלג מלא בסלסה הטרייה, והכינה את הביס הבא שלה. "אלא אם אתה מחשיב את רונלד מקדונלד."

פיה של אלואיז היה מלא מכדי שתוכל לדבר אבל זה לא היה משנה. אמרתי לך היה כתוב על פניה. הנייד שלה צלצל והיא הרימה אותו מהשולחן, מחניקה אנחה כשבלעה. "אני חייבת לענות. בואי

אליי כשתסיימי, " היא אמרה לממפיס לפני שהרימה את הצלחת שלה ויצאה במהירות מהחדר.

הפעמון בדלת הספקים שבסמטה צלצל. ספק האוכל שלנו הגיע כל יום שני. שיבורך על שהקדים בשלוש שעות. זה היה התירוץ המושלם לברוח מהמטבח הזה, אבל לפני שהספקתי לזוז, סקיפ כיבה את הגז והתיר את הסינר שלו. "אני אדאג לזה. אתה תאכל." "תודה," אמרתי בחריקת שיניים.

לא לקחתי את הצלחת שלי אל השרפרף ליד ממפיס. חיסלתי את הטאקוס בעמידה ליד שולחן ההכנות. רעש הלעיסות שלנו התערבב עם קולו המעומעם של סקיפ כשהוא פטפט עם נהג המשלוחים. ואז נייד צלצל.

ממפיס הניחה את האוכל שלה ושלפה את הנייד מהכיס. היא זעפה לעבר המסך, ואז השתיקה את השיחה. תוך שתי שניות, הנייד צלצל שוב. היא דחתה גם את השיחה הזאת. "מצטערת." "את צריכה לענות?"

"לא, זה בסדר." אבל הלחץ על פניה אמר שזה לא בסדר. והיא לא נגעה באוכל שלה שוב. מה לעזאזל? "תודה על ארוחת הצוהריים. זה היה טעים."

נופתי לעברה כשהיא נעמדה כדי לפנות את הצלחת שלה. "פשוט תשאירי את זה."

"אה, בסדר." היא ניגבה את ידיה על מכנסיה האפורים. הסוודר השחור שלה נתלה מכתפיה, כאילו פעם התאים לה אבל עכשיו היה רופף מדי. ואז היא נעלמה, יצאה במהירות מהמטבח כשהיא אוחת בנייד שלה.

סקיפ צעד לאורך המסדרון עם ארגז, והניח אותו על השולחן. נהג המשלוחים בא אחריו עם עגלה.

חתמתי על ההזמנה ואז התחלתי להכניס את המוצרים למזווה.

"מי זאת?" סקיפ שאל. "פקידה חדשה לדלפק הקבלה?"

"סוכנת משק הבית."

הוא חייך. "היא נראית טוב. אתה מעוניין?"

"לא," שיקרתי, והרמתי תפוח כדי להעביר את האגודל על הקליפה

המתוחה והמבריקה. "לאחר שהלחץ של ארוחת הצוהריים יירגע, בוא נכין פאי תפוחים או שניים לתפריט הקינוחים של ארוחת הערב." בחיים אחרים, בעולם אחר, הייתי רודף אחרי אישה כמו ממפיס. אבל כיליתי את חמש השנים האחרונות במציאות. היא הייתה עובדת המלון. הדיירת הזמנית שלי. לא יותר. ממפיס וורד לא הייתה ענייני, לעזאזל.

פרק שלישי

ממפיס

המספרים בשעון המיקרוגל התגרו בי כשפסעתי בלופט. בכל סיבוב, האור הירוק משך את עיניי וגרם לי להיאנח בייאוש.

שלוש ותשע-עשרה דקות.

דרייק לא הפסיק לבכות מאחת.

אני בוכה משתיים.

"בייבי." דמעה זלגה במורד לחיי. "אני לא יודעת מה לעשות

בשבילך."

הוא יילל, פניו אדומות והאף שלו מכווץ. הוא נראה אומלל כמו

שהרגשתי.

האכלתי אותו מבקבוק. החלפתי לו חיתול. ערסלתי אותו. לא

ערסלתי אותו. נדנדתי אותו בזרועותיי. השענתי אותו על הכתף.

שום דבר לא עזר. לא משנה מה עשיתי, הוא לא הפסיק לבכות.

כל מה שעשיתי לא היה... נכון.

כל האימהות החדשות הרגישו חסרות אונים ככה?

"ששש. ששש. ששש." הלכתי לעבר חלון פתוח, כדי לנשום קצת

אוויר צח. "זה בסדר. יהיה בסדר."

לפני שעזבתי את ניו יורק, רופא הילדים שלו אמר לי שכאבי הבטן

הגיעו לשיאם בשבוע השישי בדרך כלל, ואז החלו להירגע. אבל כאבי

הבטן של דרייק רק החריפו.

גליו התקשו. עיניו נעצמו בחוזקה. הוא התפתל, כאילו שהאדם

האחרון בעולם שהוא רצה להיתקע איתו היה אני.

"זה בסדר," לחשתי כשהסנטר שלי רעד. זה יעבור. בסופו של

דבר, זה יעבור. הוא לעולם לא ידע עד כמה הוא ייסר אותי כתינוק.

הוא מעולם לא ידע שריחפתי מעל שפל המדרגה. הוא לעולם לא ידע שלהיות אימא היה כל כך קשה לעזאזל.

הוא רק ידע שאהבתי אותו.

"אני אוהבת אותך, בייבי." נישקתי לו את המצח ועצמתי עיניים. אלוהים, הייתי עייפה. הפסקתי להניק כי הוא היה עצבני כל כך. אולי זו הייתה טעות. הפורמולה היקרה לכאבי הבטן שהייתה אמורה לעזור רק רוקנה את חשבון הבנק שלי.

הרגליים שלי כאבו. הזרועות שלי כאבו. הגב שלי כאב.

הלב שלי כאב.

אולי כל הדבר הזה היה גדול עליי. אולי המעבר היה רעיון נוראי. אבל האלטרנטיבה...

לא הייתה אלטרנטיבה. ומכיוון שהייתי פה פחות משבוע, לא הייתי מוכנה לקרוא לזה טעות. עדיין לא.

אל תוותר.

"עוד יום אחד, בסדר? נעבור עוד יום אחד, ואז ננוח בסוף השבוע." מחר – או היום – אפנק את עצמי בלאטה עם מנה משולשת של אספרסו בתוכו לפני שאלך למלון. הקפאין יעזור לי לעבור את יום שישי. ובסוף השבוע הקרוב, נמלא מצברים מחדש.

הייתי צריכה לשרוד רק עוד יום אחד.

ארבעת הימים הראשונים שלי ב'פונדק אלואיז' טסו. את יום שני ביליתי בניירת והדרכה. בשלישי, זינקתי ישר לתוך ניקיונות. אחרי שלושה ימים של קרצופים, ניקוי ושאיבת אבק וסידור מיטות, כל שריר בגופי כאב. שרירים שאפילו לא ידעתי על קיומם דאבו.

אבל זה היה שבוע טוב. אני מודה שהרף לימים טובים לא היה גבוה במיוחד, אבל הצלחנו להגיע ליום חמישי – או שישי – וזה היה ניצחון.

דרייק היה מלאך בפעוטון. בכל ערב כשאספתי אותו, הכנתי את עצמי לחדשות על סילוק. אבל דרייק שמר כנראה את ההתקפים האלה ללילה. לשעות החשוכות שבהן האדם היחיד שהיה בסביבה ושמע אותו בוכה הייתי אני.

ניגבתי את שאריות הדמעות, והתרחקתי מהחלון כדי להמשיך להתהלך בחלל. הבכי שלו לא נשמע רועש כל כך כשהייתי בתנועה. "ששש". הקפצתי אותו בעדינות, וערסלתי אותו עם זרוע אחת כשהשנייה שפשפה את בטנו. אולי אלו היו גזים. ניסיתי את הטיפות לפני שהכנסתי אותו לעריסה שלו בשמונה. אולי אני צדיכה לתת לו עוד?

אימהות, כפי שגיליתי בחודשיים האחרונים, הייתה לא יותר מריטואל של פקפוקים עצמיים.

פיהקתי, ונשמתי נשימה עמוקה. הכוח לבכות הלך והתפוגג. אתן לכן שלי לשאת את הלפיד הזה לשארית הלילה.

"רוצה לנסות את המוצץ שלך שוב?" שאלתי וניגשתי לדלפק במטבח, שם השארתי אותו מוקדם יותר. ניסיתי מוצץ בסביבות שתיים וחצי. הוא ירק אותו.

"הנה, בייבי." העברתי את הגומי על פיו, בתקווה שהוא ימצוץ אותו. הוא מצץ אותו לשנייה, ובשנייה הזו, הלופט היה שקט כל כך שיכולתי לשמוע את המחשבות של עצמי.

ואז המוצץ עף לרצפה ואם תינוקות היו יכולים לדבר, הוא היה אומר לי לדחוף את פטמת הגומי המדומה הזו לתחת.

לבכי שלו היה מין מקצב סטקאטו עם עצירה בכל פעם שהיה צריך לנשום.

"אוי בייבי." העיניים שלי הוצפו. ככל הנראה, הדמעות שלי לא נעלמו אחרי הכול. "מה אני עושה לא נכון?"

דפיקה הרעידה את הדלת וחדרה דרך הרעש של דרייק.

צווחתי. שיט. האור מבחוץ היה בוהק יותר. הייתי מרוכזת כל כך בתינוק שלא הבחנתי באור הנדלק בחדר השינה של נוקס. ניגבתי את הפנים במהירות, ועשיתי מאמצים לייבש אותן עם יד אחת בלבד, מיהרתי אל הדלת, וראיתי את נוקס דרך החלון המרובע הקטן שבדלת. אוי, הוא ממש לא נראה מאושר.

פתחתי את המנעול ואז את הדלת. "אני מצטערת. אני ממש מצטערת. פתחתי את החלונות כדי להכניס קצת אוויר צח כי היה מחנק ולא חשבתיו בכלל שאתה עלול לשמוע אותו."

שערו השחור של נוקס היה פרוע. השרוולים בטישירט האפורה היו גזורים, וחשפו את זרועותיו המפוסלות. תחת אור הירח, הדיו השחור בקעקועים שלו התמזג בצורה בלתי נראית כמעט עם העור השזוף שלו. מכנסי הטרנינג שלבש היו תלויים נמוך על מותניו הצרים, והתחככו בכפות רגליו היחפות.

הוא חצה את שביל הגישה המרוצף חציץ בלי נעליים. בלעתי. או שהיו לו רגליים ממש מחוספסות או שהוא היה באמת עצבני. לאור המתח בלסת שלו, כנראה האחרון. "מצטערת." הבטתי מטה על דרייק, והתפללתי שיפסיק. בבקשה תפסיק. חמש דקות. ואז תוכל לצרוח עד הזריחה. רק תפסיק לחמש דקות.

"הוא חולה?" נוקס הניח את ידיו על מותניו.

"יש לו גזים."

חזהו הרחב של נוקס התרומם כשהוא שאף נשימה ארוכה. הוא העביר יד על הלסת שלו לפני ששילב את זרועותיו על החזה. אלוהים, היו לו המון שרירים. הזעף על פניו רק הוסיף למראהו המושך.

ממפס הישנה הייתה רוצה לצאת ולשחק מלוכלך כשנוקס היה בסביבה. היא הייתה רוצה למשוך את קצוות השיער הארוכים שהסתלסלו על עורפו.

בבקשה, תפסיקי. הפעם אמרתי לעצמי, לא לדרייק. יהיה זמן לפנטז על נוקס מאוחר יותר, כשדרייק יהיה בן שמונה-עשרה ויעזוב ללמוד בקולג'. אדחיק את המראה הזה כרגע עד לזמן שבו הילד שלי לא יצרח ואני לא אבכה. כשאישן יותר משעתיים רצופות.

"הוא תמיד בוכה?" נוקס שאל.

"כן." האמת הייתה מדכאת בדיוק באותה מידה אם הייתי משקרת.

"אסגור את החלונות שלי."

נוקס הוריד את מבטו אל בני והבעת הכאב שחלפה על פניו גרמה לי לרצות להיכנס לרכב שלי ולנסוע רחוק, רחוק מפה.

"אני מצטערת," לחשתי.

לנוקס. לדרייק.

עוד אמת מדכאת. ההתנצלות הזו הייתה כל מה שהיה לי לתת. נוקס לא אמר מילה נוספת כשירד במדרגות, ואז חצה את המרחק שבין החניה לביתו. הוא נרתע מדי פעם כשדרך על החציץ לפני שנעלם פנימה.

חיפוש דירה עלה כרגע לראש רשימת המטלות שלי. "לעזאזל." ניגשתי למישורת ונתתי לאוויר הקריר להרגיע את הסומק שעל פניי. "בייבי, אנחנו חייבים לשלוט בזה. אסור שיסלקו אותנו מפה. עדיין לא."

דרייק פלט עוד יבבה ואז, כאילו שיכול היה לחוש בייאוש שלי, נשם נשימה קטועה וסגר את הפה.

קפאתי, ונתתי לאוויר הלילה לזרום על פנינו לתוך הדירה. החזקתי את הנשימה וספרתי שניות, כשתהיתי כמה זמן זה יחזיק מעמד.

דרייק התפתל ופלט יבבה, אבל אז עיניו נעצמו.

תישן. בבקשה, תישן.

החזה שלו רעד מרעידות המשנה שלאחר הבכי הממושך מהתקף הגזים הכואב כל כך. הנשימות הקטועות זעזעו את גופו הקטנטן, אבל הוא התכרבל עמוק יותר בזרועותיי, ויתר על המאבק.

"תודה." הטיתי את ראשי לכווכבים. כל אחד מהם היה תכשיט שהתפרש על משי שחור ומצופה באבק יהלומים. היו כל כך הרבה פה בחוץ, יותר משראיתי אי פעם בחיי. "וואו."

האור בחדר השינה של נוקס כבה.

זו הייתה הקארמה, ששמה אותי בדירה ליד גבר משובח כל כך? זה היה המבחן שלה כדי לראות אם באמת השתנית?

לפני שנה, הייתי מרפרפת בריסים ולובשת את השמלה הכי סקסית שלי עם נעלי עקב בגובה של חמישה-עשר סנטימטר. הייתי מפלרטטת ומשתעשעת עד שהוא היה מעניק לי את תשומת הלב שהשתוקקתי לה. ואז, כשהיה נמאס לי מהמשחק, הייתי מורחת על שפתיי את האודם האדום שלי ומשאירה סימנים על כל גופו.

האודם הזה היה איפשהו בניו יורק, בקופסה עם השמלות הסקסיות שלי ונעלי העקב. אולי ההורים שלי זרקו את הקופסה ההיא לפח.

אולי אחד העוזרים שלהם אפסן אותה במחסן, שם היא תצבור אבק בחלוף השנים.

שום דבר מזה לא היה חשוב.

לא היה לי צורך באודם, לא פה.

וחשדתי שנוקס לא היה גבר טיפוסי. הוא כנראה היה צוחק מהניסיון שלי להפוך אותו לצעצוע האישי שלי. אהבתי בו את זה.

פיהוק הכריח אותי להוריד את עיניי מהשמיים ולסגת פנימה. במקום להסתכן ולהשכיב את דרייק בעריסה שלו ולהעיר אותו, לקחתי אותו למיטתי, וחסמתי אותו עם כריות. ואז התכרבלתי לצידו כשידי על הבטן שלו.

יהיה רק גבר אחד במיטה שלי.

הגבר הקטן שלי.

כשהשעון המעורר שלי צלצל בשש, התעוררתי בבהלה, אפופה יותר משהייתי זה שנים. דרייק עדיין ישן, אז השארתי אותו על המיטה ועשיתי מקלחת מהירה. לא היה לנו קנקן קפה בלופט, כנראה מפני שהאורחים של נוקס יכלו פשוט להיכנס למטבח העצום שלו לכוס קפה של בוקר.

אם יהיה לי מספיק מזומנים אחרי השכירות והפעוטון והדלק והאוכל והפורמולה והחיתולים וכמה חליפות חדשות לדרייק כי הבגדים שלו החלו להיות קטנים עליו, אקנה מכונת קפה עם המשכורת הראשונה שלי. או שפשוט אשתה את הקפה בחינם במלון כי כבר ידעתי שלא יהיה כסף.

המילה הזו השתנתה בחודשיים קצרים. פעם, כסף היה רעיון. מחשבה כלאחר יד. עכשיו הכסף היה חיי מותרות שאבדו.

החלפתי את כל זה בתמורה לבן שלי.

דרייק התעורר כשהחלפתי לו את הפיג'מה בבגדים, פיהקתי פעמים רבות כל כך כשהכנתי אותו לפעוטון שהלסת שלי כאבה. אפילו השמש הזורחת של הבוקר לא הצליחה להבריח את הערפל שצף במוחי כשיצאתי החוצה ומיהרתי אל הרכב שלי.

הטנדר של נוקס כבר נעלם. תחילה, הנחתי שהוא החנה בחניה, אבל מאז למדתי שהוא החנה בחוף, קרוב יותר לבית.

"אוו-או", דרייק קשקש כשכיסא הבטיחות שלו ננעל לתוך הבסיס.

"יום שישי, בייבי. בוא ננסה לעבור בהצלחה את יום שישי שלנו, בסדר?"

להוריד אותו בפעוטון היה כואב, כמו שכאב כל בוקר השבוע. שנאתי להשאיר את דרייק עם אדם אחר. שנאתי לפספס את השעות השמחות שלו. אבל זה לא שיכולתי לנקות חדרי מלון עם תינוק קשור לי לחזה.

לא הייתה ברירה. הכסף שחסכתי מהעבודה שלי בניו יורק כמעט נגמר. ברובו השתמשתי כדי לקנות את הוולוו. את השאר שמרתי למקרה חירום.

כדי שדרייק יוכל ללכת לפעוטון.

בזמן שבנתי לנו חיים בשתי ידיים, וכדמס יזע ודמעות.

רחוב מיין היה החלק האהוב עליי בעיירה הקטנה הזו. זה היה הלב והמרכז של קווינס. עמוס בחנויות, מסעדות ומשרדים. 'אלואיז' התנשא בגאווה ככניין הכי גבוה באזור.

הסתכלתי בכמיהה על 'קפה אידן' כשחלפתי על פניו עם הרכב. אלואיז אמרה לי שאחותה הגדולה יותר ליילה הייתה הבעלים של המקום. קפה לאטה היה פעם חלק מהתזונה הבסיסית שלי. ועל אף שהיה לי שטר של עשרים בארנק ותכננתי לפנק את עצמי, לא יכולתי להביא את עצמי לעצור.

לא כשהקפה במלון היה בחינם.

עשרים דולר היו שווים יותר משעה של עבודה.

החנתי בסמטה מאחורי 'אלואיז', ולקחתי את התיק ואת קופסת הפלסטיק הקטנה עם כריך חמאת הבוטנים שלי. בלי ריבה. זה, כמו הלאטה, היה פינוק שחייב לחכות. הארוחה הכי טובה שאכלתי מזה שבועות הייתה הטאקוס של נוקס. למה היה סקסי כל כך שגבר ידע לבשל? אף אחד מהגברים שיצאתי איתם לא בישל לי ארוחה.

הטנדר של נוקס היה בחלל הקרוב ביותר לכניסת העובדים. הוא הצליח לישון אמש? או שהוא ברח למסעדה אחרי שהערנו אותו?

"בקצב הזה בטוח עומדים לפנות אותי." אבל הודות לאבי, זאת לא תהיה הפעם הראשונה.

צלצול נשמע בכיס שלי. מבט אחד על המסך והשתקתי את הרעש. בכל פעם שחשבתי על ניו יורק, הנייד שלי צלצל.

שלושים ושבע. שלושים ושבע שיחות בשבוע. שמוק.

מיהרתי פנימה, ומצאתי את אלואיז בחדר הצוות, מוזגת כוס קפה. "בוקר טוב," אמרתי כשהכנסתי את הדברים שלי ללוקר. מקווה שכיסיתי את העיגולים השחורים מתחת לעיניי עם שאריות הקונסילר שלי.

"בוקר." היא חייכה. אלואיז תמיד חייכה.

גיליתי אתמול ששתינו היינו בנות עשרים וחמש. העשרים וחמש שלה הרגיש הרבה יותר קליל משלי. קינאתי בזה. קינאתי בחיוך שלה. אם היא הייתה כל אחד אחר חוץ מאלואיז, הייתי כנראה שונאת אותה על כך. אבל היה בלתי אפשרי לא לאהוב את אלואיז.

הכנסתי את ארוחת הצוהריים שלי למקרר וניגשתי לשעון הנוכחות כדי להחתיים כרטיס. בדרך המיושנת, כמו המלון. בעבודה השעתית הראשונה שלי, אהבתי את הקליק של המכונה המחתימה. ואז מיהרתי לארון כדי להוציא ספל, ומילאתי אותו עד הקצה מהקנקן. הלגימה הראשונה הייתה חמה מדי אבל זה לא עצר אותי מלנשוף על הקפה, ואז ללגום עוד אחת, ושרפתי את הלשון והפה.

"זה עוד יציל את חיי."

אלואיז צחקה. "לילה ארוך?"

"דרייק היה ער במשך שעתיים." התכווצתי. "הערנו את נוקס."

"אה. לכן הוא הגיע מוקדם כל כך. פקיד הקבלה הלילי אמר שהוא

הופיע בסביבות ארבע. הוא בדרך כלל לא מגיע לפני חמש."

"אוי לא." עצמתי את עיניי. "אני מצטערת. אני מבטיחה שאעשה

מאמץ למצוא מקום חדש."

"את בסדר גמור." אלואיז התייחסה לזה בכיטול. "חוץ מזה, אין

עוד מקום, ואני צריכה אותך."

היה נחמד לשמוע מישהו אומר שהוא צריך אותי. לא שמעתי את

זה כבר, ובכן... הרבה מאוד זמן. "תודה אלואיז."

"על מה?"

"שלקחת סיכון כשהעסקת אותי. ושנתת לי שעות עבודה נוחות כל כך."

אלואיז נתנה לי את משמרת אמצע השבוע. הייתי פה כדי לנקות כשאורחים עזבו את החדרים שלהם, משמונה עד חמש, משני עד שישי. משמרת סוף השבוע שילמה יותר, אבל הפעוטון סגור, ולכן זו לא הייתה אופציה.

"אני שמחה שאת פה," היא אמרה. "אני מקווה שאת נהנית מזה." "אני נהנית." לנקות חדרים הייתה עבודה הגונה. לא קלטתי עד כמה הלב שלי היה זקוק למשהו אמיתי וממשי. וחלק ממני אהב את זה כי דמיינתי את המשפחה שלי נרתעת בגועל מהמחשבה עליי עם כפפות גומי צהובות.

מלונות מימנו את כל חיי – קודם בניו יורק, עכשיו במונטנה. זה היה מתאים. השנים שביליתי במלונות חמישה כוכבים – וכמה סרטוני הדרכה באינטרנט – היו ההשכלה שלי לניקיון.

"אני אוהבת את המלון הזה." עוד אמת. 'פונדק אלואיז' היה מקסים וייחודי ומזמין. בדיוק האווירה שרבים מהמלונות שאפו ליצור ומעטים הצליחו.

"גם אני," היא אמרה.

"טוב, כדאי שאתחיל." הרמתי את הספל בהצדעה.

"אהיה פה כל היום אם תצטרכי משהו." היא יצאה איתי מחדר הצוות, וצעדה לעבר הלובי בזמן שאני פניתי לעבר חדר הכביסה, שם אחסנו את עגלות הניקיון ואת רשימת החדרים שדרשו ניקוי.

סוכנת משק הבית השנייה שעבדה איתי במשמרת כנראה לא הגיעה עדיין, כי שתי עגלות הניקיון עמדו צמודות לקיר. בחרתי את זו שהשתמשתי בה כל השבוע, ואז לקחתי כרטיס מפתח ראשי מהוו על הקיר. עם הקפה שלי ביד אחת, גלגלתי את העגלה בידי השנייה לעבר מעלית הצוות.

'פונדק אלואיז' התפרש על פני ארבע קומות כשהגדולה ביותר הייתה הקומה האחרונה. עליתי במעלית לקומה האחרונה היכן שזוג אורחים פינה את החדר הפינתי הגדול ביותר. עבדתי ללא לאות במשך

שעתיים כדי להכין את החדר הזה ועוד שניים לאורחים הבאים, ולא הפסקתי לפהק לאורך כל הזמן.

ועד שההפסקה הראשונה שלי שארכה רבע שעה הגיעה בעשר, הייתי מותשת. הקפה השחור לא עזר.

זוג חלף על פניי לאורך המסדרון, וכל אחד מהם החזיק קפה לדרך מ'קפה אידן', והבטן שלי קרקרה.

לאטה אחד. אוותר על ריבה ופירות במשך שבוע בתמורה לקפה לאטה אחד.

מיהרתי לקחת את הארנק מהלוקר, ואז יצאתי במהירות מדלתות הכניסה בלובי. שלוש דלתות ממול בהמשך הרחוב, הבניין הירוק קרא לי.

ריח של פולי קפה, סוכר ומאפים קידם את פניי עוד לפני שהגעתי לכניסה של 'קפה אידן'. הבטן שלי קרקרה חזק יותר. לא אכלתי ארוחת בוקר, אז חיטטתי בארנק, בחיפוש אחר מספיק כסף קטן כדי להרשות לעצמי מאפה או עוגייה.

לכל הרוחות, הייתי מוכנה לנקות את השירותים בבית הקפה תמורת מאפה קינמון או פרוסה של לחם בננות.

שבעה רבעים, שלוש עשיריות, ושלושים סנט לאחר מכן, חיטטתי בארנק אחר עוד רבע דולר כשעברתי את הפינה כדי להיכנס פנימה. הרמתי את מבטי רגע לפני שהתנגשתי בחזה מוצק מאוד ורחב מאוד. המטבעות שלי עפו.

וגם הקפה של האיש.

"אוי אלוהים, אני כל כך מצטערת." המבט שלי עלה, ועלה, ועלה לזוג עיניים כחולות מהממות ומוכרות. עיניים כחולות כועסות.

הלסת המזוקנת של נוקס הייתה הדוקה שוב, ואותו זעף נעל את שפתיו העסיסיות. ביד אחת הוא החזיק את כוס הקפה שלו. בשנייה, את הנייד. אף אחד מאיתנו לא שם לב.

אף אחד מאיתנו לא הצליח לישון יותר מדי בלילה.

הטישירט האפור שלו הוכתמה בחום. הוא העביר את כוס הקפה שלו ליד השנייה, וניער את הטיפות מאצבעותיו. "את בכל מקום, נכון?"

"אני מבטיחה שאני לא מנסה להטריד אותך."

"תנסי חזק יותר."

נרתעתי.

הוא חלף על פניי ונעלם בלי לומר מילה נוספת.

כן, עומדים לפנות אותי.

זוה אומר שלא יכולתי להרשות לעצמי את הלאטה הזו אחרי

הכול. לעזאזל.

פרק רביעי

נוקס

ת נסי חזק יותר.
זה היה דבר מגעיל להגיד. אני מאשים את חוסר השינה בקוצר הרוח שלי.

"בוקר, נוקס." מנהל ההלוואות מהבנק נופף לעברי כשהוא ניגש אליי, והאט כאילו שרצה לעצור ולפטפט.

"היי." הרמתי את הכוס והמשכתי ללכת לעבר המלון. לאור מצב הרוח שלי, יהיה עדיף להישאר במטבח היום ולהימנע משיחות.

מזג האוויר הסתווי היה צלול ונקי. בדרך כלל, הייתי לוקח כמה דקות כדי לנשום אותו, להאט קצת את הקצב, אבל ברגע זה, כל מה שיכולתי להתמקד בו היה הקפה על החולצה הארורה שלי.

מרכז העיירה של קווינסי היה שקט הבוקר. ילדים היו בבית הספר. החנויות והמסעדות ברחוב מיינן היו פתוחות, אבל ההמולה של הקיץ הסתיימה ברובה. אנשים נהנו מההפוגה של ספטמבר והתאוששו מהחודשים בהם בילו בפינוק התיירים. זה היה הזמן שבו המקומיים יצאו לחופשה.

אני תכננתי אחת. חופשה בבית. לסיים כמה פרויקטים בחצר לפני החורף. לגלות אם אני עדיין זוכר איך להדליק טלוויזיה או לקרוא ספר. אבל עם מ מפיס שם...

החופשה בוטלה, מיידית. לא סמכתי על עצמי בסביבתה. לא עם העיניים החומות היפות ההן עם נקודות הדבש שגעשו מסודות.

לגמתי את מה שנשאר מהאמריקנו כשצעדתי, וקיוויתי שחצי הכוס שנותרה תתדלק אותי כדי שאעבור את הבוקר. במקום להיכנס בדלתות הקדמיות של המלון, פניתי בסיבוב וצעדתי לאורך בניין הלבנים לסמטה ולכניסת הספקים למסעדה.

המפתח נתקע במנעול, משהו שאתקן בחופשה המבוטלת שלי. הדלת נטרקה מאחוריי כשצעדתי לעבר המשרד הקטן שלי ליד המטבח. השולחן היה נקי חוץ מלוח הזמנים של הצוות שעבדתי עליו הבוקר. החשבונות שולמו. חישוב המשכורות נשלח למנהלת החשבונות שלי. יתרון אחד בלהיות פה לפני הזריחה היה שבפעם הראשונה מזה חודשים, סיימתי את העבודה המשרדית לפני ארוחת הבוקר במקום אחרי הלחץ של ארוחת הערב. השלכתי את כוס הקפה לפח ואז ניגשתי לארון הבגדים בפניה, הושטתי את ידי מאחורי הראש כדי להוריד את החולצה שלבשתי. דחפתי אותה לתיק הגב, ולבשתי את החולצה הנוספת ששמרתי פה למקרי חירום.

תנסי חזק יותר.

הבושה על פניה של ממפיס הייתה עונש על המילים החדות שלי. מה לעזאזל הייתה הבעיה שלי? היא גרה בלופט. הסכמתי לתת לה לגור לשם. הגיע הזמן להפסיק לרטון ולהתמודד עם זה.

"לכל הרוחות." הייתי חייב לה התנצלות.

שעת ארוחת הצהריים ביום שישי תהיה עמוסה כשהרבה מהמקומיים יבואו לכאן כדי ליהנות מסוף השבוע שלהם. הייתי אחראי על כל הארוחות היום, מה שאומר שלא אגיע הביתה עד אחרי החשכה. אם אני רוצה למצוא את ממפיס אני צריך לנצל את ההזדמנות עכשיו. אז יצאתי מהמשרד ועזבתי את המטבח, עשיתי את דרכי דרך המסעדה.

"הי, אפריל."

"הי." היא חיכה ממקומה על אחד הדלפקים העגולים, שם היא ניקתה אוגדנים בהם שמנו את החשבון ללקוחות. "כמעט סיימתי עם אלה. מה תרצה שאעשה לאחר מכן?"

"אכפת לך לבדוק את בקבוקי הקטשופ במזווה?"

"אין בעיה." אפריל מלצרה כאן רק כמה חודשים, היא החלה לעבוד פה אחרי שהיא ובעלה עברו לקווינס. הוא היה נהג משאית שהיה בדרכים רוב הזמן, לכן אפריל הייתה תמיד מוכנה למשמרת נוספת, היא הייתה בודדה בבית.

"אחזור עוד מעט. אם סקיפ יגיע לפני כן, תגידי לו שיתחיל עם הרשימה שהשארתי על השולחן?"
 "בטח."

"תודה." צעדי הדהדו בחדר הריק.

הכי אהבתי את המסעדה שלי ככה, כשהיה שקט ושלום. בקרוב אנשים ישבו ליד השולחנות, שיחות יתערבבו בנקישות הסכום על הצלחות. אבל לראות את השולחנות ערוכים ומוכנים ללקוחות, היה הזמן היחיד שבו יכולתי באמת להעריך את מה שהחלל הזה הפך להיות. מאוחר יותר, כשיהיה עמוס, אהיה ממוקד מדי באוכל. עד כה הבניין שימש לאולם נשפים. עם טפטים צעקנים, שטיחי רצפה דהויים וחסר אינטימיות. עכשיו הכול היה שונה לחלוטין, חוץ מהתקרות הגבוהות.

'נאקלד'.

האנרגיה הייתה נוגה וזורמת כמו האוכל. חצבתי נישות בחלל הגדול, והקטנתי את מספר השולחנות. לאורך הקיר האחורי, בניתי חדר כדי שצוות המלצרים יוכל למלא מים ומשקאות. לידו היה מקרר ליינות וביירות. לא היו רישיונות זמינים לאלכוהול בקווינס, אבל השארתי מקום כדי להוסיף בר במקרה שאצליח להשיג רישיון.

השולחנות היו מעץ אגוז עשיר. שורה של תאים עם מושבים מעור בצבע קרמל התפרשו לאורך אחד הקירות. מחיצה שחורה יצרה פינה לחבורה גדולה של סועדים. אחד מקירות הלבנים המקוריים החיצוניים שהסתתר תחת הגבס נשאר חשוף. האורות התלויים והלפידים הטילו אור זהוב על השולחנות. החלונות לאורך הקיר המרוחק הכניסו אור במהלך היום והוסיפו לאווירה בלילה.

המקום הזה היה בשבילי הגשמת חלום. וחלק מהסיבה שאהבתי אותו כל כך היה מפני שיכולתי לחלוף דרך דלתות הזכוכית ולהיכנס ללובי של המלון.

כילד, ביליתי כאן המון שעות עם אימא. בזמן שאבא היה עסוק בניהול החווה, אימא לקחה על עצמה את ניהול המלון. כמה חוברות צביעה מילאתי כשישבתי לרגליה ברלפק הקבלה המהגוני בלובי?

כמה רכבי צעצוע הסעתי על הרצפה? כמה סטים של לגו בניתי על מפתן האבן של האח?

זו הייתה הילדות שלי. גריפין העדיף להצטרף אל אבא בחווה. אני הצטרפתי אל אימא. כשחזרתי לגור בבית אחרי שסיימתי את הלימודים בבית הספר לקולינריה ועברתי שנים בסן פרנסיסקו, לא הייתה שאלה בכלל איפה אני רוצה לפתוח מסעדה.

אימא ואבא שיפצו ושדרגו את המלון בחמש השנים האחרונות. 'נאקלז' היה הפרויקט הרציני האחרון. לאלואיזו היו כמה רעיונות משלה, אבל הם יצטרכו לחכות.

או נכון יותר, הם יצטרכו לחכות אם אני אתפוס פיקוד. לואיזו דיברה עם אורח בדלפק הקבלה. הסתובבתי לכיוון השני וצעדתי לעבר חדר הכביסה. אחת ממכונות הכביסה פעלה בזמן ששני מייבשים המהמו כשסדינים הסתובבו בתוכם. עגלת הניקיון עמדה מחוץ לחדר הצוות אז ניגשתי לדלת ומצאתי את ממפיס ליד קנקן הקפה.

הכתפיים שלה היו שפופות ונטו קדימה כשהיא מילאה ספל קרמיקה. הנייד בכיס שלה צלצל והיא שלפה אותו, והסתכלה על המסך. וכמו שעשתה במטבח שלי, היא השתיקה אותו והכניסה אותו חזרה לכיס.

"שלושים ותשע," היא מלמלה.

שלושים ותשע מה? מי התקשר אליה? ולמה היא לא ענתה?

השאלות האלה לא היו ענייני. הן לא היו הסיבה שהייתי פה.

"ממפיס."

היא השתנקה ונבהלה, והקנקן שבידה רעד. "אה, היי."

"מצטער שהבהלתי אותך."

"זה בסדר." היא בהתה בטישירט הנקייה שלי. "מצטערת על

החולצה השנייה שלך."

"זה בסדר." הסתכלתי על הספל. "לא קנית קפה מהחנות?"

"לא, אני, אה... שיניתי את דעתי. הקפה הזה טוב."

זה היה שקר ארוך. הקפה היה מריר ומשעמם, ולכן הלכתי כל

בוקר לקפה של ליילה בשביל אספרסו.

כשהתנגשנו, הייתי ממוקד בכוס שלי, והצטערתי שלא שמתתי מכסה. הצטערתי שסימסתי לטליה. שלחתי לה הודעה הבוקר ושאלתי אם נורמלי שתינוק בן חודשיים יבכה כל כך הרבה. היא ענתה כן עם אימוגי מגלגל עיניים.

ראשה של ממפיס כנראה גם נטה מטה. שמעתי את הצליל הייחודי של המטבעות הפוגעות בבטון.

היא חיפשה כסף קטן. לכן היא לא ראתה אותי יוצא מהדלת. היא תכננה לשלם על הקפה שלה עם כסף קטן. כסף שאני הפלתי לה מהיד. אולי היא לא אספה אותו אחרי שהשארתי אותה על המדרכה. או שאולי לא היה לה מספיק.

“למה לא קנית קפה?”

“שיניתי את דעתי.” היא הרימה את הספל שלה אל שפתיה. מעבר למסגרת, היא ירתה לעברי מבט זועם. זה היה עדין, אבל אש ניצתה בעיניה החומות. אם היא תיתן לאש הזו להשתולל, היא תמוטט אותי לגמרי ולא תשאיר דבר מאחור חוץ מאפר.

“אם תסלח לי, אני מנסה לא להיות בכל מקום.” ואז היא חלפה על פניי כשצעדה אל המסדרון.

כן, זה הגיע לי. וגרוע מכך.

עגלת הניקיון שקשקה כשהיא גלגלה אותה משם, ואז דלתות המעלית צלצלו כשנסגרו.

“למה אני לא יכול להגיד לא לאחותי?” מלמלתי לפני שחזרתי למטבח, שם סקיפ שרק כשהוא חתך לקוביות ערמה של תפוחי אדמה אדומים.

“בוקר,” הוא אמר.

“בוקר.” הרמתי ז'קט לבן נקי מהקולב וכפתרתי אותו עד הסוף, והפשלתי שרוולים במעלה הזרועות. עמדתי להושיט יד לסכין כשהרכנתי את הראש.

הלכתי להתנצל בפני ממפיס.

ולא ממש התנצלתי. פאק.

התוכנית הזו שלי לשמור מרחק לא תעבוד אם אצטרך לעשות שני סיבובים כדי להעביר כל מסר.

צבטתי את גשר האף.

"כאב ראש, נוקס?" סקיפ שאל.

"כן." וקראו לה ממפיס וורד.

היה לה עוד חלק, חסר פגמים תחת אור הירח. היו לה עיגולים שחורים מתחת לעיניים שהטרידו אותי מאוד. היא לבשה טישירט שחורה גברית במקום פיג'מה, ולא משנה כמה פעמים שחזרתי את ליל אמש, לא הצלחתי לזכור אם היא לבשה מכנסיים קצרים מתחת או רק תחתונים.

אולי אם נוכל פשוט לחיות בדו-קיום, היא תלך לכיוון אחד בזמן שאני אלך לכיוון השני, נוכל לשרוד את הסכם השכירות לטווח קצר הזה. עם קצת מרחב, אוכל להעלים כל מחשבה על הרגליים החטובות והשפתיים הוורודות שלה.

"שכחתי משהו." אמרתי לסקיפ, ועשיתי את דרכי ללובי.

אלואיז הייתה בדלפק הקבלה, יושבת על כיסא גבוה כשהקישוה מול מסך המחשב שלה. האורחים שהיא דיברה איתם מוקדם יותר ישבו כעת על ספה מול האח הכבויה. כשאחותי ראתה אותי מגיע, היא חייכה. "הי. מה קורה?"

"אני מחפש את ממפיס. ראיתי אותה עולה למעלה. את יודעת

באיזה קומה היא נמצאת?"

"בשנייה, אני חושבת. למה?"

"סתם." נופפתי בביטול. "רק רציתי לדבר איתה על משהו."

"איך הולך איתה בדירה שלך?"

"בסדר גמור," שיקרתי, ואז, לפני שתוכל לשאול עוד שאלות,

צעדתי לעבר המדרגות, כי העדפתי אותן על המעליות.

כשהגעתי לקומה השנייה, הבטתי לשני הצדדים במסדרון, וראיתי עגלת ניקיון לשמאלי. נעלי הספורט שלי שקעו לתוך השטיח הצמרירי במסדרון כשצעדתי לעבר החדר. ניחוח לימוני של חומר ניקוי לרהיטים ומבריק זוכיות נישא דרך הדלת הפתוחה.

עצרתי ליד העגלה. ספל הקפה שלה היה מונח בין ערמה של מגבות נקיות ונייר טואלט. אדים עלו מהנוזל השחור. כשהסתכלתי לתוך החדר, הפה שלי התייבש. והזין שלי זז.

ממפיס הייתה רכונה מעל המיטה, ומתחה סדין על המזרן. מכנסי הג'ינס הצמודים שלה נצמדו לקימורים העדינים במותניה. נמתחו על הצורה המושלמת של הישבן שלה. שיערה הבלונדיני התנדנדר מעל כתפה כשהיא עברה.

שאני אמות. למה היא? למה אלואיז שמה אישה כמו ממפיס על השטח שלי? למה היא לא יכלה למצוא פנסיונרית בת חמישים ושבע בשם ברב שלימדה שחייה במרכז הקהילתי?
לא נמשכתי לאישה כבר תקופה. למה ממפיס? היא הייתה מסובכת כמו פאי ברווז. ולמרות זאת לא הצלחתי לנתק את מבטי.
הנייד שלה צלצל שוב, היא הזדקפה ושלפה אותו מהכיס. היא התנשפה לעבר המסך, וכמו שעשתה בחדר הצוות, לחצה על 'דחה'.
"ארבעים."

ארבעים שיחות? נחיריה של ממפיס רשפו כשהיא הכניסה את הנייד חזרה לכיס ובהתה במיטה הלא מסודרת.
מה לעזאזל היה הסיפור שלה? הייתי סקרן לדעת. למה היא הייתה פה? זה היה האבא של הילד שהתקשר ללא הרף?
לא ענייני לעזאזל. יותר מדי דרמה. ונשבעתי שלא תהיה יותר דרמה אחרי ג'יאנה.

כחכחתי בגרוני וחלפתי על פני עגלת הניקיון כאילו שלא צפיתי או הקשבתי. "הי."
"אוי, אה... הי." עיניה של ממפיס נפקחו לרווחה כשהיא הזיזה קוצת שיער תועה מהמצח. ואז שילבה את זרועותיה על חזה, מבטה נוצץ באותה אש.

היא הייתה נמוכה, ומבטה הגיע לאמצע החזה שלי. או שאולי אני הייתי פשוט גבוה. אף פעם לא יצאתי עם נשים נמוכות. אבל הדחף לאחוז בה ולהרים אותה לגובה העיניים ולנשק את הפה העסיסי שלה הכה בי חזק כל כך שנאלצתי להכריח את עצמי לא לזוז.

"אתה צריך משהו?" היא שאלה.
"באתי להתנצל. על מה שאמרתי מחוץ לקפה של ליילה. אני מצטער."

כתפיה נפלו. "אני מצטערת שהערנו אותך אתמול בלילה. הייתי צריכה להשאיר את החלון סגור אבל היה מחניק."
"אל תדאגי לגבי זה."

האמת היא, שזה לא היה הבכי של התינוק שהעיר אותי. אלא פנסים של רכב. ועד שיצאתי מהמיטה והצלחתי למצמץ כדי להתמקד, ראיתי רק את האור של הפנסים האחוריים בהמשך הכביש.

בחרתי בגבעת ג'וניפר כי אין פה תנועה של מכוניות. אבל מדי פעם, מישהו לוקח פנייה לא נכונה. או תיכוניסטים שחושבים שהם מצאו כביש נטוש בו יוכלו לחנות ולהתמזמז במושב האחורי עד שהם מגיעים לבית שלי.

אחרי המכונית, שמעתי את הילד. ברגע ששמעתי את הבכי שלו, לא יכולתי שלא לשמוע אותו. הוא נישא באוויר הלילה, והביא איתו זיכרונות שניסיתי לשכוח במשך שנים.

"טוב... אני עדיין מצטערת," ממפיס אמרה.
"את תמיד מתנצלת כל כך הרבה?" הקנטתי. חשבתי שאולי זה יזכה אותי בחיוך. במקום, היא נראתה כעומדת לבכות.
"כנראה שאני מפצה על ההתנצלויות שהייתי צריכה להתנצל ולא התנצלתי."

"למה את אומרת את זה?"
"לא משנה." היא ביטלה את דבריה בנפנוף קטן של מפרק כף ידה העדין. "תודה על ההתנצלות שלך."

הנהנתי, והסתובבתי כדי לעזוב, אבל עצרתי. "אל תדאגי לגבי החלון. תשאירי אותו פתוח בלילה אם זה עוזר."
"בסדר."

בלי לומר מילה נוספת, כל עוד הצלחתי עדיין לעצור את עצמי מלשאול יותר שאלות, יצאתי מהחדר וחזרתי למטבח.

***

השעה הייתה אחרי חצות כשהגעתי בסוף הביתה. השמים היו חשוכים. וגם הלופט. נכנסתי פנימה, הורדתי את הבגדים שלי, ועשיתי מקלחת מהירה.

היה חם בבית, חם מדי, אז פתחתי חלון לפני שנשכבתי על המיטה. עם סדין על רגליי החשופות, עמדתי להירדם כשיללה נוקבת פילחה את האוויר.

אור נדלק מעל החניון. וגרם לתינוק לצרוח עוד יותר חזק. היבבה הקטנה ההיא הייתה כמו סכין לתוך הלב שלי. זה היה הצליל של חלום שאבד. הצליל של משפחה שאיננה. יצאתי מהמיטה וטרקתי את החלון. ואז הרמתי את הכרית שלי, וסחבתי אותה לצד השני של הבית. ושם ישנתי על הספה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן